

DRUŽINSKI TEDNIK

Leto VIII.

Ljubljana, 2. julija 1936

Štev. 26.

Izhaja vsak četrtek. — Uredništvo in uprava v Ljubljani, Tyrševa cesta št. 29/1. Poštni predal št. 345. Račun Pošne hranilnice v Ljubljani št. 15.393. — Rokopisov ne vračamo, nefrankiranih dopisov ne sprejemamo.

Naročnina za četrta leta 20 Din, za pol leta 10 Din, za vse leto 20 Din. — V Italiji za vse leto 40 lir, v Franciji 50 frankov. v Ameriki 2 1/2 dolarja. — Naročnino je treba plačati vnaprej. — Za odgovore je priložiti znamko.

Ena sama italijanska ladja je utegnila zanetiti požar v Evropi!

Senzacionalno poročilo uglednega ameriškega časopisa

Podmornica pred Malto

Zgodba, ki jo boste brali v naslednjih vrsticah, je točen popis prigode, ki o njej Angleži še danes radi govorijo v Adenu in na bregovih Sueškega prekopa. Tudi italijanski oficirji si pripovedujejo v kavarnah na eritrejskem obrežju ali v tripolitanski kazini to drzno avanturo svojega rojaka, avanturo, ki bi bila utegnila zanetiti angleško-italijansko vojno in morda celo nov vseevropski požar; kajti britanski lev, ki drema na Malti, ne prenese, da bi ga kdo hodil dražiti.

Lansko jesen, ko je 85 vojnih ladij britanskega brodogradnje zaplulo v Sredozemlje, sta imeli dve italijanski podmornici potapljalne vaje v južnem Jadranu, prav nasproti albansko-jugoslovanske meje. Poveljnika teh dveh podmornic imenujemo Alessandro Rinuccini; še posebej povejmo, da je to ime izmišljeno.

Podmornici sta spadali v vrsto »Balile«; bili sta nagli, lahki in oboroženi z močnimi torpedi.

Kapitan Rinuccini je dobil zapoved, da brez odloga odplove proti Pantelleriji, otoku ki bi se smel imenovati italijanska Malta, saj zapira Angležem med Sicilijo in Severno Afriko pot v vzhodno Sredozemlje.

Toda iz Rima je prišlo radijsko sporočilo, da se je položaj na morju spremenil: britanska eskadra je bila pustila Malto za seboj in je nadaljevala vožnjo proti Kreti in v Libijsko morje. Zatorej bodo morali nanjo paziti italijanske podmornice in rušilci z Dodekaneskih otokov.

Ker ni bilo verjetno, da bi Angleži napadli Pantellerijo, je kapitan Rinuccini vprašal, kaj naj stori. Bil je takrat kakih 125 km daleč od Malte. Dobil je odgovor, da naj s podmornicama križari v okolišju 150 km okoli kraja, kjer se je bil takrat ustavil.

Podmornici sta torej splavali na vrh in pluli dve uri proti Malti. Potem sta se potopili in nadaljevali še eno uro vožnjo pod vodo.

Proti jutru je kapitan Rinuccini pregledal skozi periskop obzorje. Neka britanska letalska patrulja se je oddaljevala na jutrnjem nebu, kakih 35 km od obeh podmornic je pa svetilnik pred La Valetto, glavnim mestom Malte, ugašal svoje luči.

Migljaj usode: srečanje z jadrnico

Takrat je kapitan Rinuccini zagledal ladjo na obzorju. Bila je velika siciliska trojadrnica, zeleno pobarvana in otovorjena z grozdem; oddaljena je bila kakšnih 5 km od obeh podmornic in je plula proti Malti. Na palubi je bil samo krmar.

Kapitan Rinuccini je sklenil slediti jadrnici pod vodo, a zgolj z izrabo vetra; ustavil je motorje, da ne bi z njih ropotom zbudil po nepotrebnem pozornosti.

V daljavi so se že kazali obrisi Malte, še vse ogrnjene v rumenkast dim. Na mostiču jadrnice sta se prikazala dva Sicilca.

Kapitan Rinuccini je ukazal moštvu obeh podmornic, da se naglo potopita in potem spet splavata na vrh, in spet dol in spet kvišku — da bosta laže sledili trijadrnici.

Na obzorju se je že prikazala kapela pred vhodom v pristanišče La Valette; oficirji obeh podmornic so se jeli spraševati, kam neki jih vodi kapitan.

Rinuccini si je pa gladil brado. Potlej je zahteval zemljevid morskih globin v maltskem pristanišču.

Nato je zapovedal podmornicama, da naj ploveta v globini samo pet metrov. Čez nekaj časa je pozval drugo podmornico, da naj se dvigne v globino 3 metrov in naj sledi jadrnici v razdalji kakih 30 do 40 metrov.

Med mornarji je završalo. Spogledali so se. Ali jim mar niso pravili, da je vhod v maltsko pristanišče zaprt z minami? Marsikateri med njimi se je nehote prekrizal.

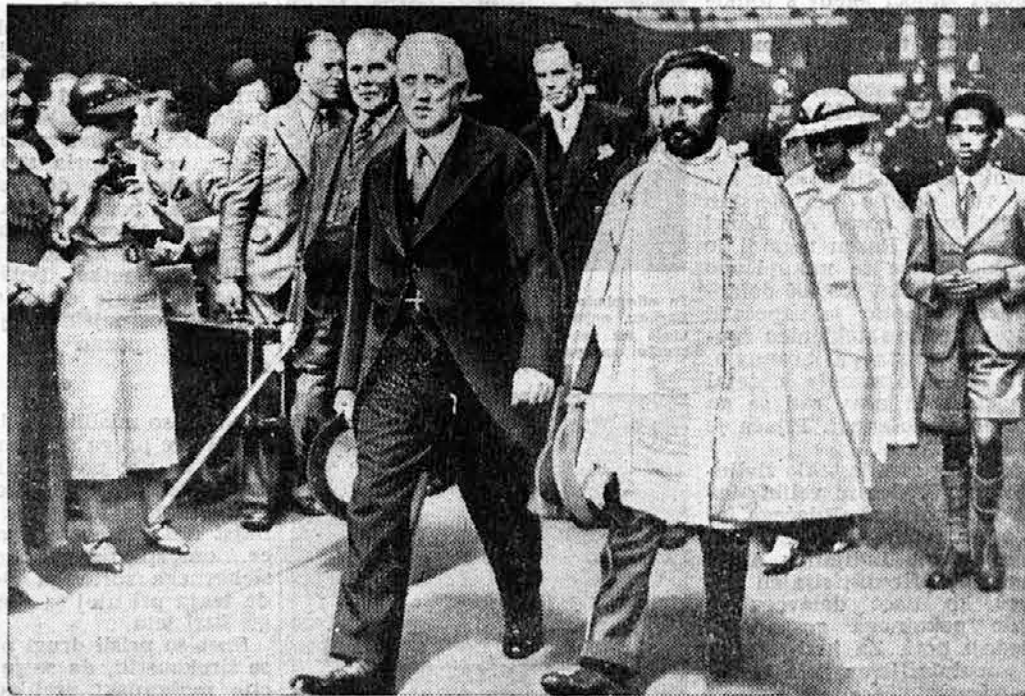
Takrat je eden izmed sicilskih mornarjev splezal na jambor, da zvije glavno jadro. Podmornici sta še zmerom pluli za skromno trojadrnico; tako sta se kmalu zagledali v veliki luki britanskega pomorskega oporišča.

Iz strahu, da ju ne bi odkrili, nista nič več brezžično občevali med seboj; oprežno sta vozili za sicilsko ladjo, zanašaje se nanjo, da ne bosta trčili ob mine.

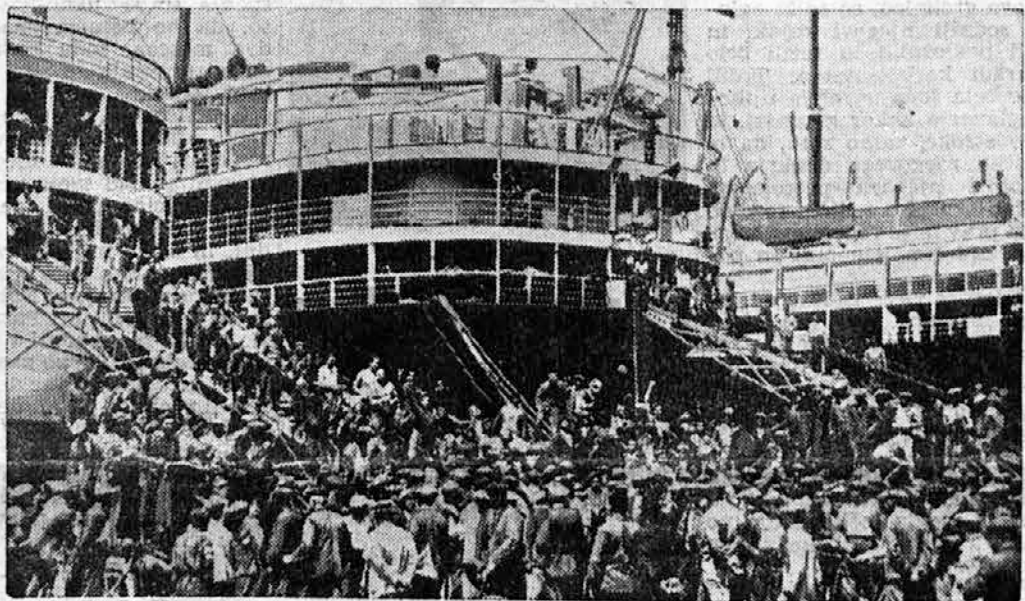
Naposed je jadrnica zvila vsa jadra in spustila sidro. Mornarji so se pripravili, da bodo razstrelili grozde na nabrežju La Valette.

Britanski ley se je predramil

To je bilo nekako ob uri, ko je generalni poročnik sir Ormsby Barnett — tako ga bomo vsaj mi imenovali — čital pri zajtrku najnovejšo številko »Daily-Telegrapha«; pripeljal mu jo je bil iz Londona rušilec poštne službe.

Neguš pred odhodom v Zenevo: Hailo Selasi na londonski Viktorijini postaji v družbi svojega sina in hčere. Abesinski cesar se je namreč odpeljal v Zenevo, da bo pred Zvezo narodov zastopal svojo domovino

K stavki v Marsellu: stavkujoči mornarji zasedajo v luki zasidrane ladje, da jih ne bi izpodrinili stavkokazi

K nemiru v Palestini: stari, arabski del palestinske luke Jafa so angleški pionirji razstrelili in spustili zrak, kor so se tja zatekali uporniški Arabci in streljali iz zasede na žide in Angleže

Politični humor: V skrbih gleda Anglež, s kakšno vneto pleska Stalin rdečo po Evropi. (»Sunday Dispatch«, London)

— Povejte moji ženi, da bom do enajstih pregledoval pošto, je rekel sir Ormsby svojemu služabniku.

Takrat je pozvonil telefon. Klical je poveljnik pristanišča; njegov glas je bil čudno trd, čeprav se je zdel miren:

— Gospod general, sporočim vam, da sta pravkar zapluli v veliko maltsko luko dve podmornici neznane narodnosti.

— Ali ploveta v notranjo luko? je vprašal sir Ormsby.

— Da, počasi. Prišli sta za neko jadrnico. V trenutku ko so ju signalizirali naši aparati, sta pluli zelo počasi.

— Na morski gladini ni torej ničesar videti?

— Ničesar, gospod general.

Sir Ormsby se je za trenutek zamislil.

— Ali grozi nevarnost, da zavozita na naše mine?

— Seveda grozi.

— Hvala.

In sir Ormsby je odložil slušalko.

Kaj naj stori? Ali naj obvesti italijanskega konzula? Kako, če pa ni niti sence dokaza, da bi bili podmornici italijanski.

A vendar — če zletita v zrak! To bi pomenilo vojno. Ali je Velika Britanija že pripravljena? Ne! Ali naj zahteva instrukcij iz Londona? Ko je pa vsaka sekunda tako dragocena!

Sir Ormsby je mrzlično premišljeval, kako bi spravil podmornici iz pristanišča, dokler še ni prepozno.

Vojna zvijača

Zdajci je generala prešinila neka misel. Iz sosednje kavarne se je slišal radijski zvočnik: oznanjal je najnovejšo novice. General je velel pripraviti avto in pet minut nato je že govoril s kapitanom Dixonom, poveljnikom maltskih rušilcev, še nekaj minut, in šest rušilcev je puhnilo kvišku šest stebrov dima.

Sir Ormsby je pa hlastno odhitel na maltsko radijsko postajo.

Rinuccinijevi podmornici sta mirno ležali na dnu morja. Kapitan je poslušal radio in prestrezal ter zapisoval kratkovalne razgovore med Malto, Gibraltarjem in Londonom, v nadi da jih bo moči pozneje razvozlati; bili so kajpak šifrirani.

Zdajci je pa kapitan Rinuccini zaslišal neko napoved v italijanski. Sicer ni vedel, da govori pred mikrofonom sam sir Ormsby, nekdanji britanski pomorski ataše v Rimu; opazil je pa prvi mah, da je napovedovalec Anglež.

Tole je prestregel italijanski kapitan:

»Poveljstvo maltskega pristanišča opozarja vse ladje, da bodo čez pol ure britanski rušilci z maltskega oporišča začeli manevre v veliki luki. Med manevri bodo tudi metali bombe v globino. Ribiške ladje, pozor!«

Kapitan Rinuccini je planil k oddajnemu aparatu in je zapovedal drugi podmornici, da se pri priči obrne in zapusti maltsko luko. Potlej je prisluhnil pri sprejemniku. Angleški glas je nadaljeval po italijansko:

»Ko bo konec metanja bomb, bodo ribiški lahko polovili ubite ribe.«

Kapitan je razumel!

Poveljnik Rinuccini se je široko zasmel: razumel je bil sporočilo!

Njegova podmornica in njena sestra sta bili že na širokem morju, ko je zagledal britanske rušilce, kako hitre v veliko luko. Nasmehnil se je, videč, da so prve bombe eksplodirale na nasprotni strani siciliske jadrnice.

Čez deset minut, ko sta podmornici spet pluli pod vodo, je kapitan Rinuccini sedel, da napiše poročilo v ladijski dnevnik. »Akustična obramba pred podmornicami na Malti brezhibno funkcionira,« je napisal.

Epilog

Letošnjo pomlad je v Oxfordu izjavil neki britanski admiral, da so lansko jesen križarile italijanske podmornice okoli Malte. Odgovoril mu je kmalu neki italijanski admiral: energično je tajil, da bi se bila pripetila okoli Malte dva primera podmorniškega vohunstva.

Seveda britanski admiral ni bil sir Ormsby Barnett, in italijanski admiral ni bil Alessandro Rinuccini. Zato se jima kajpada še sanjalo ni o prigodi dveh italijanskih podmornic, ki sta bili vdrlj v britansko pomorsko oporišče na Malti.

(»Today«, Newyork)

Ne pozabi

Ki-Ki

BONBONOV

PROIZVOD: UNION ZAGREB

Če se „Rdeči jelen“

z belko oženi

Indijanski poglavar,
petrolejski vrelci
in blede „skvō“

(M-I*) Newyork, konec junija

V nekem gnezdu države Oklahome (USA) pretresajo sodniki te dni prav čudno zadevo. 250 Indijancev plemena Creek terja namreč od bele vdove svojega umrlega poglavarja njegovo dediščino dveh milijonov dolarjev.

Veliki Manitu je dal »Rdečemu jelenu« dočakati pet in sedemdeset pomladi, slavnih in plodonosnih. »Rdeči jelen« je živel s svojimi soprogi v rezervaciji* blizu Muskogeeja po načelih in šegah svojega izumirajočega plemena.

Ko je bil še mlad, se je prav vidno odklinal v bojih zoper bele priseljence, ko so se pa prikazali lepega dne zankarji s puškami, se je umaknil na svoja polja.

Obdeloval je zemljo, sejal koruzo in živel s svojimi podložniki, kakor je učil veliki Manitu.

Lepega dne so pa prišli na posestva »Rdečega jelena« beli možje in ga prosili gostoljubnosti. Z zanimanjem so si ogledovali njegove njive, z majhnimi lopaticami so brskali po zemlji, z orjaškimi svedrili so navrtali polja in naposled dejali: velikemu poglavarju:

»Prodaj nam svojo deželo, dobro ti bomo plačali!«

Toda po nobeni ceni bi ne bil dal »Rdeči jelen« iz rok dediščine svojih očetov.

Hočeš nočeš so belci morali oditi, toda že čez štirinajst dni je prišel spet nekdo k Indijancu v goste. Prav za prav ni bil gost, temveč gostja. Prišla je bela žena, lepa ko sen, še mnogo lepša od vseh tistih žensk, ki jih je »Rdeči jelen« kdaj videl na pisanih reklamnih lepkih, kadar je hodil na sejem v Muskogee. Ta lepa bela lady je dobrodušnemu starcu predlagala nezasišane reči.

Kar v brk mu je rekla: »Oženi se z menoj! Postala bom tvoja skvō!«

Tako je doživel »Rdeči jelen« ob zatonu svojih dni pač največje pustolovščino. Bela lady je prišla že malo otročjega starca pod roko in se odpravila z njim v mesto. Tam so ga do čistega umili, obriili in oblekli v gosposka oblačila, potlej je pa modernizirani »Rdeči jelen« odpeljal svojo mlado plavalaso nevesto na poročni urad.

Tam so ga prekrstili v Jacksona Barnetta, njegovo ženo so pa v poročno listino vpisali za Ano Lavro Lowe-Barnettovo. Iz Coffeyvilla v Kansasu sta odpotovala zakonca v državo Missouri — in tam sta se poročila v drugo. Ana si je namreč dejala, da zadrženo bolje drži ko zavezano.

Ko se je »Rdeči jelen« vrnil s svojo ženo domov, je doživel presenečenje. Tam kjer so prej s predpoptnim orožjem lovili divjačino, tam kjer so prej zoreli zlatorumeni storži koruze, so zijale zdaj ogromne črne luknje v zemlji in orjaški leseni stolpi so rasli pod nebo.

»Vrtalni stolpi!« je pojasnila Ana svojem možu. »Postal si bogat človek, na tvojih njivah bodo na-

* Indijansko ozemlje, ki ga je vlada dodelila Indijancem.

črpali vsak dan za tisoč dolarjev kamenega olja.«

Takšen je bil začetek Barnettovega milijonarjanja. Z mlado ženo se je kajpak preselil v visoko palačo v Los Angeles, v palačo z dvigali in sobami v marmorju, s strešnimi vrtovi, garažami in razkošnimi avtomobili. Indijanec je imel denarja na prebitek. Vrtalni stolpi v Crushingfieldu so donášali zmerom nove kopice denarja. Toda kaj bi počel »Rdeči jelen« s tolikimi zelenimi kosi papirja?

»Razbremenili te bomo!« mu je prijazno dejala plavalasa ženica. Spremila ga je v razkošno opremljeno sobo nekega preprijaznega gospoda — in tam je petrolejski kralj »podpisal« z odtiskom svojega palca pergamenasto listino, ki je zagotovila vse donose petrolejskih vrelcev ljubezniivi gospe Ani Lauri Lowe-Barnettovi. Razen tega ji je starec poklonil vse že nakupljeno premoženje v znesku 550.000 dolarjev. Ljubezniivi notar je zapečatil sklenjeno pogodbo s steklenico žgčega žganja, pristnega brandyja. »Lep dan je bil to zame!« je dejal »Rdeči jelen«, »in prav rad se ga bom spominjal do smrti. Pijača je bila res nebeška!«

Celih štirinajst let je teklo življenje svojo pot, dokler ni veliki Manitu leta 1934 poklical »Rdečega jelena« v svoja večna lovišča.

Najbogatejšemu Indijancu Amerike so seveda priredili sijajen pogreb; več ko tisoč delavcev je spremljalo pokojnega gospodarja na poslednji poti. Za krsto je pa stopala »neutolažljiva« bela vdova s svojo odraslo hčerko iz prvega zakona.

Komaj so poveznili kamen na bogatino grobnico, so se že oglašili na sodnihi njegovi rojaki in nekdanji podložniki in tožili belo ženo zaradi koristolovstva. Trdili so, da je bela žena ugrabila njihovega poglavarja kakor gangstri, ki ukradejo otroke, samo zato, da bi se polastila njegovega denarja in si pridobila njegova petrolejska polja. Kalifornijsko sodišče je dalo tožnikom prav in je razveljavilo zakon med »Rdečim jelenom« in pohlepno belko.

Že dve leti se vleče zadeva od instance do instance. Zdaj naj izreče poslednjo besedo muskogeejsko sodišče. V mali sodni dvorani sedi 250 rdečekožih tožnikov in neizprosno terja dediščino po pokojnem »Rdečemu jelenu«.

Ana Lavra Lowe-Barnettova se obupno tepe za milijone svojega pokojnega moža. »Ni sodnije na svetu, ki bi mogla ločiti zakon po smrti enega izmed zakoncev,« je vrgla sodnikom v obraz.

Vsa Amerika z napetostjo čaka konca senzacionalne pravde. Za nekoga bo gotovo srečen, ali za blede skvō ali pa za 250 zvestih Indijancev. »Rdeči jelen« pa medtem ne skrbi pohajkuje po lovišcih velikega Manituja...

2041 milijonov ljudi

(L-K) Ženeva, junija

Mednarodni delovni urad je izdal statistiko, v kateri je zbral vse najnovejše podatke ljudskih štetij. Po tej statistiki živi danes na vsem svetu 2041 milijonov ljudi.

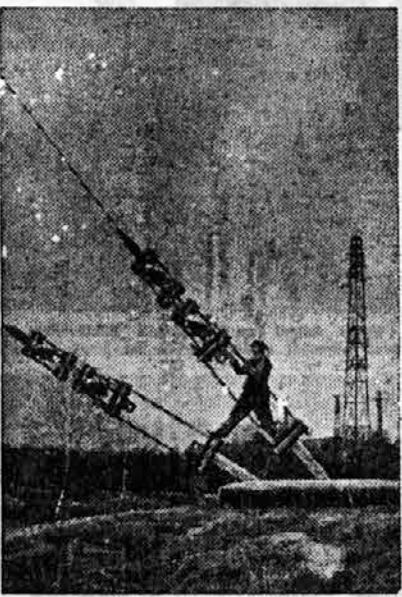
Največje številke srečamo pri Kitajski (450 milijonov), Indiji (359 milijonov), Rusiji (166 milijonov), USA (125 milijonov).

Še nekaj vidimo v tej statistiki: da je najmanjša država na svetu Luksemburg s 301.000 prebivalci.

(Prager Tagbl.)

Za olimpiado so Nemci zgradili v Zoesnu pri Berlinu največjo kratkovolno radijsko postajo na svetu. Gornja slika kaže dohod k studiu, na spodnji vidimo pa delavca pri nastopjanju antene

Moderna Trnjulčica

Štiri leta že spi lepa ameriška strojepiska in ni upanja, da bi jo prebudili

(L-I*) Newyork, junija

Pred štirimi leti je stala lepa plavalasa strojepiska Patricia MacGuire sredi najlepših in najskladnejše raslih deklet na odru čikaškega revijskega teatra: in glej, baš njo so razsodniki, in še soglasno povrh izvolili za »miss Strojepisko 1932«. Obložena z rožami se je prihodnji dan vrnila v Aricigo, svoje rojstno mesto — in tam je našla že v vseh dnevnih in uglednih tednikih svojo sliko.

Čez noč je zaslovela! Prav gotovo jo bo slej ko prej poklical Hollywood — in skromnega življenja za pisalnim strojem bo konec, si je mislila nekronana kraljica lepote. Patricia je bila namreč v službi tvrdke Brown and Co.

Toda komaj se je zavedela svoje slave, je tudi že sanjala o prekrasnih oblekah, o bogatih snubcih, o velikanskih lepkih in o dolarskih milijonih, ki jih bo zdaj, kot najlepša strojepiska Severne Amerike, prav gotovo zaslužila. Pa ne: usoda je mladenko uknila za njene sanje! Sicer bržčas še današnji dan

sanja o slavi pri filmu, o milijonskih zasluhkih in si domišlja, da je hollywoodska zvezda, zakaj sanje so postale njen edini opravke. Minila so že štiri leta od tistega dne, ko je Patricia zaspala v svoji postelji v Aricagu, a do današnjega dne se sirota še zmerom ni prebudila!

Že štiri leta zahajajo k njej najimenitnejši zdravniki Novega sveta, tipajo njeno žilo, trkajo ji po prsih in ledjih, in vendar ne morejo dognati pravega vzroka njenega 48 mesečnega spanja.

Štiri požrtvovalne bolničarke dovajajo plavalasi praviljni princezi vsak dan z injekcijami potrebno hrano, bdijo nad njo in nestrpno pričakujejo trenutka, ko bo čudna zaspanka, ki živi samo svojim sanjam, spet odprla svoje lepe oči. In medtem ko dovažajo posebni vlaki vsak božji dan na tisoče Američanov v Aricigo, občudovat spečo Patricia, išče medicina ključ do te velike zagonetke. Dekličino neprekinjeno spanje je prav gotovo med najskrivnostnejšimi pojavi, kar jih medicina pozna do današnjega dne.

Sprva so mislili, da daje Patricia MacGuire prava afriška spalna bolezen, pa ne: po navadi umre namreč takšen zaspanec že čez nekaj dni. Patricia ni spala samo štirinajst dni, ne samo dva, tri mesece... ona spi, neprestano spi spanec slehernega zdravega človeka — le da traja pri njej ta spanec že dolga štiri leta.

Spet so prišli drugi preroki in so se širokoustili, da se je lotil Patricia možganski prehlad, zakaj le tako so si znali razlagati dolgo spanje nesrečnega dekleta. Tudi ti gospodje so se ukaniili: prerokovali so, da bo bolnica spala kvečemu dva meseca, toda Patricia jih je doslej prespala že štiri in dvajsetkrat toliko.

Lepotica spi in venomer samo spi... Zdravniki si nič več ne vedo razlagati tega čudnega pojava; obupali so nad svojo učenostjo, zakaj medicina pravi, da lahko človeka umetno hranijo samo nekaj dni, in še to pravi ta veda, da pri zdravem telesu tako spanje ne more biti dolgotrajno. Nobena reč, ki so se je naučili, pri Patriciji ne drži. Morali so se udati v usodo. Zdaj vdano čakajo, da bo to sodobno Trnjulčico odkril princ iz devete dežele in obudil lepo dekle v novo življenje.

V Ameriki, pravijo, je vse mogoče... Čudno bi bilo, če bi se jim ne posrečilo tudi za to bolezen najti pravo zdravilo ali pa vsaj — srčnega zdravnika...

Solnčni mrk in napredek Turčije

(V-W) Carigrad, junija

Nedavni solnčni mrk ni služil s pridom samo učenjakom. Tudi Kemal je imel svoje zadovoljstvo z njim.

Turški reformator je namreč pri tej priložnosti posebno nazorno spoznal, kako lepe sadove rodi njegovo prizadevanje za modernizacijo Turčije. Prvič v turški zgodovini se je to pot zgodilo, da anatolski kmetje niso streljali s puškami v luno; do nedavnega so namreč mislili, da hoče pri solnčnem mrku luna požreiti sonce, in zato so se tak dan vselej odpravili s puškami v hrib, kjer se je mrk posebno dobro videl, in tako dolgo streljali v hudobno luno, dokler ni res odnehala in solncu prizanesla...

Zanimivosti z vsega sveta

Prvi kitajski avtomobil se te dni izdelali v Kvantsiju.

Kralj nafte, 70letni Deterding se je pred kratkim ločil od svoje dosedanje žene, Rusinje, in se oženil s 30letno Nemko, strojepisko Charlotte Knackovo. Ba je se je ona vanj »zaljubila«.

V rasa Kaso se je zaljubila neka bogata Holandka, ko je abesinski prvak prišel z negušem v London. Zahtevala je, da jo vzame za ženo, toda rasa Kaso je njeno laskavo ponudbo hvalježno odklonil.

Najlepše plantaže na svetu. V državnem cvetličnem vrtu v Zehučinah na Češkoslovaškem so te dni razstavili 80.000 razcvetelih kitajskih rož.

Dva gluhočema sta se pogovarjala pri televizijskem aparatu med Leipzgom in Berlinom: neko dekle iz Berlina in njen zaročenec v Leipzgu. Razgovor je trajal tri minute. Zaročenca sta premikala ustnice, ne da bi bila le besedico spregovorila, in vendar sta se razumela.

Največji honorar za en koncert, kar jih je kdaj kdo dobil, so plačali znani filmski igralci in pevki Graci Moorovi. Koncert je priredila v Londonu. Dobil je zanj 275.000 din.

22 zdravih otrok je vzredila 50letna kmetica Radenkova iz Harkova.

1352 ljudi so lani požrle zveri v indijskih džunglah.

S samokresom je hotel neki študent prisiliti rektorja tehniške fakultete v Budimpešti, da bi ga pri skušnji ne vrgel. Profesor mu je to obljubil, toda komaj je študent odšel, je profesor poklical stražnika, da je odpeljal študenta v umobolnico.

10.000 din je terjal neki ameriški zobni zdravnik za zobno plombo nekemu slonu. Lastnik slona je zdravnik tožil zaradi sleparije, čes da ni dal plombe iz zlata kakor sta se pogodila, temveč iz rafiniranega jekla.

Za 200.000 din so na cvetlični razstavi v Dresdenu prodali posebno vrsto vrtnice. Kupil jo je neki Američan.

Povprečno 120 ljudi umre zaradi avtomobilskih nesreč vsak teden na Nemškem, lažje se jih poškoduje pa 3000 na teden. Oblasti so zato odredile kar najstrožje ukrepe in upajo, da bodo tako vsaj nekoliko omejile prometne nesreče.

Sova napadla stražnika. V Highgatu pri Londonu je priletela k nekemu stražniku sova z bližnjega drevesa. Nekaj časa mu je krožila okrog glave, nato ga je pa ugriznila v uho in opraskala po obrazu.

1.250 milijonov din bo letos zaslužil največji angleški parnik »Queen Mary«. Ze zdaj so oddani vsi prostori na njem za leto dni vnaprej.

Število študentov na nemških univerzah stalno pada. Leta 1933 se je vpisalo na visoke šole 14.000 študentov, v letošnji poletni semester pa samo 7.935.

Kot berač je umrl v neki londonski bolnišnici Henry Bard, nekdanji milijonar in človekoljub. V začetku tega stoletja je mož veljal za največjega umetnostnega mecena. Po njegovi smrti so ugotovili, da je »reže« imel za 2 milijona din naložb v raznih podjetjih. Na denar je bil pozabil in je tako vzlic bogastvu živel malone ko berač.

Dobrih 7 in pol milijona radijskih naročnikov je danes na Nemškem. Samo v prvem tromesečju tega leta je število naročnikov poskočilo za 480.000.

Električna poljska strašila bodo v kratkem uvedli v Združenih državah. Sestavljena bodo iz letav, ki jih bo vrtil električni tok.

Cvetlični valček

Nemški napisal F. Hooke

Helgo Lindheimovo so poznali v malem kopališču Moorheimu vsi, kolikor jih je bilo — in vsem se je zdelo lepa, le severnjak hladna. Visoka je bila in vitka, plavalasa in nežne rasti, oči so ji sijale ponosno, a dobrohotno in okrog usta sta ji bili skoraj zmerom zarisan hrepenenje in otožnost. Neprestano je bila poleg nje kakšnih petnajstletna deklica, črnolasa, temnooka, za svojo mladost preveč razvita, prava zrela lepota, ki jo srečaš samo na jugu. Nikoli ni nihče videl Helge Lindheimove v drugi družbi; vselej jo je spremljala samo lepa deklica, ki so o njej vsi mislili, da je njena nečakinja.

Ljudje so si pripisovali to in ono, toda dama je bila tako zapeto gosposka in nedostopna, da se še zlobni jeziki niso upali prav ziniti. Le tu pa tam si slišal kakšno dvoumno namigavanje.

Nekega popoldne, ko sem se sprehal po bližnjih gozdovih, sem srečal ponosno tujko in črnolaso deklico, ki jo je klicala za Floro.

Zablodili sta in Helga Lindheimova me je vprašala za pot do kopališča. Ker je bilo že precej pozno in sem se moral tudi sam vrniti, sem ji ponudil spremstvo. S hvaležnim pogledom me je povabila. Pogovarjala sva se o vsem mogočem — o razmerah v malem gnezdu, o okolici, o vremenu, naposled pa še o slovstvu. Prepričal sem se, da je dama ne samo zelo načitana, temveč tudi sicer izobražena.

Ko smo prišli na cilj, smo se poslovili. Helga se mi je s pristranskimi besedami zahvalila za spremstvo, toda za sestanek se nisva zmenila. Nekaj dni pozneje sem jo srečal na promenadi. Nehote sem stopil k njej in med zanimivim pogovorom nama je tistikrat minil popoldan. Flora je hodila ves čas vjužno molče poleg naju. Taki prijetni popoldnevi so se večkrat ponovili — toda nikoli ni Helga niti z besedo omenila svojega razmerja do deklice. Mimogrede je nekoč dejala, da ji je zibelka tekla v Severni Nemčiji, nad Floro, bližnjo sorodnico, pa bdi že več let in skrbi za njeno izobražbo.

Nekega popoldne, ko sva spet sedela na klopi ob jezeru, me je nemalo presenetilo, ko mi je Helga Lindheimova zdajci kar brez uvoda začela pripovedovati o sebi in Flori. Njena varovanka se je medtem pridružila drugim deklicam in se

podila z njimi po peščini ko za stavo.

»Kaj ne,« je rekla, »mene imate vsi tukaj za severnjako hladno žensko, za samosvojo in otopelo. Prav gotovo si ljudje belijo glave, kdo neki je Flora; kolikor sem silala, mislijo, da je moja nečakinja. To je skoraj res. Toda zgodba o tem je precej dolga, in stara je tudi že. Toda če vas zanima, vam jo prav rada povem. Ne bi hotela, da bi tudi vi napak sklepali in mislili. Za mnenje drugih se pa sploh ne zmenim. Ker ne maram, da bi me ljudje nadlegovali, sem tako samosvoja in tiha.«

»Petnajst let je že minilo — dvajset sem jih štela takrat — ko so me sorodniki čez poletje povabili k sebi. Stanovali so v Benetkah v neki stari palači ob Velikem kanalu. Tam sem se seznanila z Nino, sinom hišnega gospodarja. Fant je bil mlad, vročkrven Italijan, žarečih oči in poln strasti in čustnosti... Le prekmalu sva se oba zavedela, da sva se do ušes zaljubila drug v drugega. Nino je bil sin bogatih staršev in je študiral na umetnostni akademiji. Tisti čas so bili najlepši v mojem življenju. Meni, mlademu in neizkušnemu dekletu, se je odprlo bohotno življenje; uživala sem ves čas prekrasnega mesta, še bolj pa čar čiste in nepokvarjene ljubezni Nino

je brenkal na mandolino — in pogosto sva se ponoči vozila z gondolo po kanalu. Mimo tihih, starih na pol razpadlih palač, mimo teh nemih spomenikov velike preteklosti... Mesec je bil srebro na morje in Nino je pel, zastirto in mogočno, vriskajoče in mehko... Samo včasih je švignila senca mimo naju — druga gondola je zdrknila mimo — sicer je bilo pa tiho in samotno. Bila sem blažena in zatopljena v svoje sanje, v lepoto mesečne noči — in zdelo se mi je, da doživljam praviljico iz Tisoč in ene noči. Da... lepo je bilo... lepo, kakor more biti samo v sanjah!...«

Helga Lindheimova se je naslonila nazaj, kakor da bi jo bil spomin opojil, in njen pogled se je izgubil v jasno sinjino neba. Potlej je pripovedovala dalje:

»Nekega popoldne je bila v glasbenem salonu naše palače zbrana majhna družba: Ninoova sestra Giulia, ki sem jo ljubila ko sestro, njen brat Atila in hišnikova hčerka Santuzza. Nina ni bilo; sestra mi je povedala, da slika v ateljeju, ker bi rad še izbral ugodno luč posiljavajočega se dneva. Mladi prijatelj so me prosili, naj jim kaj zaigram, zato sem sedla h klavirju in igrala Schuberta, Mozarta in Griega. Ko sem bila že nekoliko utrujena, je sedel Atila h klavirju in zaigral nekaj italijanskih po-

pevk. Santuzza je zaplesala; njeno vitko telo je kar plavalo ob zvokih ognjenite godbe...

»Njen ples mi je bil sicer v nepopisno zabavo, tistikrat sem bila pa tako čudno nemirna in temne slutnje so mi sille v sroci. Neopazno sem smuknila iz sobe... vendar nisem zavila po razkošnem stopnišču, temveč po ozkih polževih stopnicah. Odondod sem videla vse, kar se je dogajalo v glasbenem salonu. Santuzza je pravkar plesala »Cvetlični valček«. Šla sem dalje, dokler se nisem ustavila pred vrati Ninoovega ateljeja. Potrkala sem, toda nihče mi ni odgovoril...«

»Moj nemir je narasel do neznoznosti. Odprla sem vrata in stopila v skromno delavnico...«

»V starem, pozlačenem naslanjaču je sedel Nino in bolščal vame s široko razprtimi očmi...«

»Poleg njega je ležal samokres. Planila sem k njemu in mu s tresočimi se rokami objela glavo. Zazrla sem se v mrtve, medle oči, ki je v njih še uro prej gorel žareč plamen... Previdno in nežno sem mu zaprla oči, s svilenim robem sem mu otrl krvave srage z ble-

dih lic...«

»Ko sem hotela stopiti k oknu da bi ga odprla, se je ustavilo moje oko na mizici, ki sta na njem ležali dve odprti pismi. Hlastno sem ju prebrala... Prvo je bilo za-

KRATKE ZGODBE Z VSEH VETROV

Moderna pravljica

(U-K), Kjöbenhavn, junija
Elza Fredericksenova je ravno pripravljala škatlico vžgalice za odpremo, ko jo je zdajci prešinila prešerna ideja. V odmoru je vzela svinčnik in kos papirja in zapisala nanj:

»19 let mi je in prijetne zunanosti sem. Čutim se osamelo; rada bi prišla v širni svet. Kdo me bo odrešil iz tega siromašnega življenja, ki sem nanj obsojena v tovarni? Elza Fredericksenova, Hoetlanda, Švedsko.«

Potlej, ko se je delo spet začelo, je položila listič v prvo škatlico, ki ji je prišla pod roko.

In zgodilo se je, da si je neki tovarnar v Kjöbenhavnu kupil škatlico vžgalice. Odprl jo je, in glej: iz škatlice je padel listič na tla — Elzina na slepo srečo napisana ljubezenska izpoved.

Tovarnarju se je zahotelo šale: pisal je v Hoetlando, da bi Elzo Fredericksenovo prav rad k sebi povabil, da jo vsaj vidi. Elza mu je odgovorila, nato je pisal spet on, dopisovanje je postajalo čedalje živahnije, čedalje pristraneje, z Danskega je romala na Švedsko fotografija, s švedskega je prišla druga — in na koncu je prišlo, do česar je moralo priti: poročila sta se!
(»Pr. Tagbl.«)

Mož, ki je vabil na svoj pogreb

× Dunaj, junija.
V avstrijskem mestecu Grabenwurtu se je to zgodilo. Upokojeni župan Feliks Elbl je že dalje časa bolehal. Ker ni ležal, so domači mislili, da mu ni hudega; toda Elbl je čutil, da se mu bliža smrt. Dva dni pred smrtjo je svoje sorodnike in prijatelje iznenadil s tole brzojavko:

»Feliks umrl. Pogreb bo v nedeljo o pol desetih.«

Drugi dan je Feliks res umrl. Pokopali so ga v nedeljo natanko ob uri, ki jo je sam napovedal.

Kača in dojenček

(X-W) Newyork, junija
Kajpada se je v Ameriki pripetila pričujoča nenavadna dogodivščina; nikjer drugod ne bi bila mogoča.

V Atlantli (Georgia) se je neki 17mesečni dojenček igral na vrtu svojih staršev, ko je zdajci zagledal, kako se plazijo pred njim velika kača, tolikšna nekako kakor naša belouška. Kača se za malega zemljana še zmenila ni; očitno se ji je nekam mudilo, zakaj hitela je kar naprej.

Takrat je možgane poldrugetnega yankeea prešinila ena izmed tistih nedognanih misli, ki so materam tolikanj v strah. Vrgel se je namreč na plazilko, jo ugriznil, kar so mu dale moči, potlej je pa kajpada udaril v jok.

Prihitela sta roditelja, vzela otroka v naročje, a kačo sta pustila pri miru, ko je pa ležala tako nepremično. Nato sta poslala otroka v bolnišnico, da ga cepijo zoper kačji pik, po kateri je prišel pa živnozdravnik; toda doma mu je še tisti dan poginila za otrokovim ugrizom.

Ko beremo to zgodbo, se nehote

spomnimo znamenitega Voltairovega epigrama:

L'autre jour, au fond d'un vallon,
Un serpent mordit Jean Fréron.
Que pensez-vous qu'il arriva?
Ce fut le serpent qui creva...

Prosto po naše: Ondan je kača uklala Šimnovega Žaneta — in veste, kaj se je zgodilo? Kačo je vrag vzel...

Smola

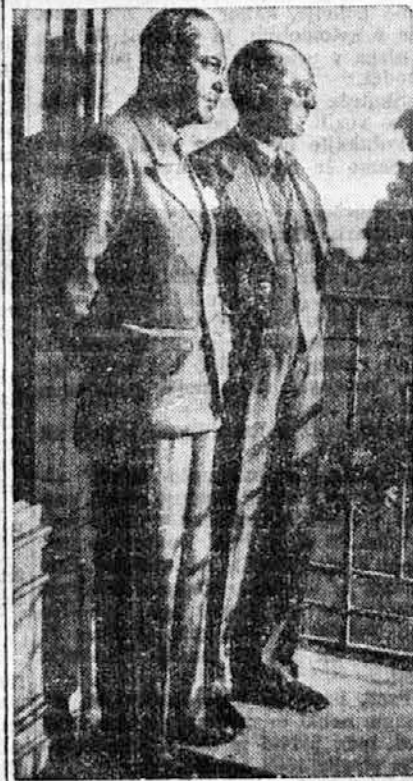
(Y-K) London, junija

Kdor ima smolo, mu pač ni pomoči...

Leto dni se je pripravljala profesor Stratton, ravnatelj solnčnega observatorija v Cambridgeu, na letošnji solnčni mrk 19. junija. Na tisoče funtov so stale priprave, instrumenti, potovanja. Stratton je šel namreč opazovat solnčni mrk na Japonsko.

Napočil je 19. junij. Deviško je vželo solnce iznad tihomorskega obrežja, na brezmadežnem nebu je sijalo ves dopoldan in pol popoldneva. Poln napetega pričakovanja je profesor Stratton gledal na uro, kdaj bo napočil čas, ko bo požel plačilo za dolgo in trudapolno delo. Kritične minute so se bližale — le še 30 sekund — vse je pripravljeno za veseli in redki dogodek. In takrat — oblak! Dve minuti sta minili — tako dolgo je trajal popolni mrk — in takrat je bilo spet jasno.

Slehnemu naključnostnemu računu na kljub je moral priti neki izgubljen oblak prav v tisti najkritičnejši sedemstotinki dneva! In zraven tega: ta mali oblakček je pokril nebesno senzacijo le za tisti majceni kosček zemlje, kjer je čakala na mrk nesrečna angleška ekspedicija — povsod drugod na otoku je bilo tisti dve minuti nebo jasno ko ribje oko...

S konference v Montreuxu (Švica): turški londonski poslanik Fethi Okyar (na levi) in turški zunanji minister Ruđi Aras pred svojim hotelom. Na konferenci razpravljajo o turški zahtevi po ponovni utrditvi Dardanel

čevljar — učenjak

× Q-e Stockholm, junija

V Stockholmu živi čevljar Erfrid Jefert, mož, ki ne slovi samo kot dober obrtnik, temveč tudi kot učenjak in iznajditelj. Tako na primer že več let proučuje zgodovino staroveškega obuvala. Svoja strogo znanstvena arheološka raziskovanja je objavil že v raznih znanstvenih knjigah.

Podnevi dela mož v čevljarjski delavnici, noč pa posveti znanstvenemu delu. V zvezi je skoraj z vsemi muzeji. Pozornost zbuja tem bolj, ker se je do danes le malo učenjakov bavilo z vprašanjem, kakšno obutev so nosili v starem veku in še prej. Čevljar Jefert ni imel sredstev, da bi končal svoje študije. Te dni mu je pa švedski inštitut za znanstveno proučevanje podelil večjo podporo in stalno štipendijo, tako da bo odslej mogel nemoteno nadaljevati svoje znanstveno delo.

V bodoče se bo čevljar-učenjak posvetil izključno samo znanstvenemu delu, delavnico bo pa prepustil svojemu družabniku.

Najzdravejši otroci

(X U-e) Berlin, junija.

Neka nemška statistika ugotavlja, da so otroci živnozdravnikov najbolj zdravi. Tudi otroci staršev, ki so kakorkoli v zvezi z zdravništvom, so po navadi krepki in zdravi, ker so že od doma vajeni higienskega življenja.

Neki berlinski list je v zvezi s to statistiko šaljivo pripomnil:

»Vedeti je, da je kancler Bismarck vendarle prav imel, ko je trdil, da so veterinarji najboljši zdravniki na svetu. Kajti pod živnozdravnikovo roko ni do danes še noben človek umrl.«

Potegnjena umetnost

(V-W) London, junija

V Londonu imajo veliko slikarsko razstavo surrealistov, to je umetnikov, ki hočejo biti še mnogo realnejši od narave same. Ta razstava je Londončanom v veliko veselje in zabavo; krajša jim čas.

Ondan je tajnik razstave opazil na zidu neko sliko, ki jo je zamenjkal v katalogu. Za okvir je bil zaipčen listič s skromnim pojasnilom:

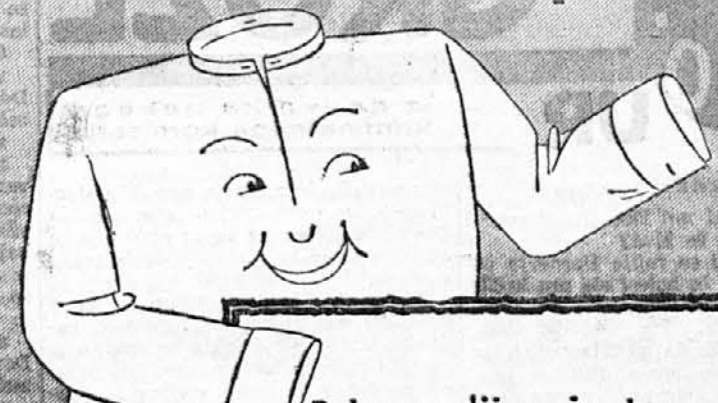
»Abstraktna podoba ženske. Delo D. S. Windla.«

Eno oko naslikane ženske je bilo zeleno; drugo so sestavljali trije biseri; na čelu je bil pritrjen kos gobice; precej dolga brada in cigareta sta krasili brado portreta.

Tajnik si je pozorno ogledal prečudno umetnino, osuplo ugibaje, zakaj neki je ni v katalogu. Da popravi zmotno, jo je zatorej odnesel v častno dvorano in jo obesil na najlepše mesto.

— Videč, da je šala dosegla svoj namen, so hudobni avtorji te mistifikacije drugi dan skrivaj odnesli improvizirano »mojstrovino« z razstave.
(»Intrans«)

Kar blešči se perilo!

Prizanesljivo in temeljito je odpravilo Schichtovo terpeninovo milo tudi zadnjo nesnago iz tkanine — zdaj se lahko blešči v svetli čistoti.

pere perilo bleščeče belo

...in za namakanje ženska hvala

Prečudne gosli

(R-o.) Bukarešta, junija.

Neki 25letni Poljak, Jan Swiatowski mu je ime, je po več letih potrpežljivega dela sestavil prave pravcate gosli iz... vžgalic in zobotrebcev. V ta namen je potreboval nič manj ko 15.000 teh lesenih klinčkov, in kako skrbno in natanko je moral ravnati z njimi! V nekaterih partijah glasbila je moral položiti kar tri plasti žveplen, da se mu ni vse skup udrilo pod rokami.

Zvočna kakovost teh prečudnih gosli je baje čudovita. Strokovnjaki se le izprašujejo, ali gre za sluga za to vžgalicam, ali pa nemara zobotrebce...

(»Universala«)

Grad, ki se je že dvakrat peljal čez ocean

(U-K) London, junija.

Že večkrat se je v povojnih letih zgodilo, da so Američani kupili od angleških plemičev kakšen znamenit zgodovinski grad, ga lepo previdno podrli in ga nato kamen za kamnom prepeljali čez Atlantik — da so ga tamkaj na novo zgradili v vsej njegovi prejšnji izvirni veličastnosti.

Takšno usodo je doživela tudi starodavna graščina Hammersfield-manor iz Sussexa. Leta 1926. so spravili grad v Ameriko; medtem so pa njegovi prvi lastniki spet obogateli, a kupec, znan milijonar iz Kansas-Cityja, je obubožal.

Pred kratkim so Angleži odkupili svoj gradič in ga dali prepeljati nazaj v Sussex; zdaj ga spet na novo grade, kamen za kamnom.

Nova dognanja, odkritja in izumi

Triumf kemije

Obleka v prgišču

Predstavljajte si klobčič vlaken, tehtajoč pol kile, s tako tanko nitjo, da bi če jo razvijete, segala od Atlantika do Tihega oceana.

To kemijsko čudo so pred kratkim razkazovali v Kansas-Cityju v Ameriki: izdelek je najnovejši triumf tovarnarjev umetne svile. Oblike iz blaga, stkanega iz te umetne svile, skriješ brez težav v pest.

Kemiki so s tem izumom še prekosili sviloprejško: saj je nit nove umetne svile trikrat tanjša od vlakna naravne svile.

Kako so dosegli tako finost, vprašate? Te skrivnosti vam seveda ne bodo izdali. Zaupali so le to, da se je posrečilo izboljšati čiščenje lesa, ki rabi za surovino pri izdelavi umetne svile, in da so odkrili neko novo kemijsko spojino, potrebno v ta namen.

Najbrže ne bo dolgo, ko bo novo blago izpodrinilo i naravno svilo i doseganje izdelke umetne svile.

Sladko razstrelivo

Dan za dnevno odkriva kemija nove čudeže in svet se neprestano izpreminja ob njih.

Tako stoji sladkorna industrija nemara na pragu epohalnega prevrata. Dognali so namreč, da se v vodi, kjer nekaj časa namakaš žitno semensko zrno, tvori neka snov s kaj čudnimi lastnostmi. Če je čista, ima sladkokokus in s pridom nadomešča sladkor pri diabetikih, ki morajo živeti po dieti. Primerna obdelava s solitrno kislino pa spremeni to nedolžno zrno v neskončno hujše razstrelivo, kakor je nitroglicerol. Vrtu tega ima še to prednost pred njim, da ne potrebuje pri pripravi nobene dodatne snovi: nitroglicerol je namreč tekočina in mu je treba primestati trdnih snovi, preden dobi iz njega dinamit — žitno razstrelivo je pa že po naravi trdno.

Kemija se že zdaj zanaša na to, da bo v bližnji bodočnosti lahko izrabljala obe lastnosti v vodi namočenega žita. Po eni strani mislijo rabiti novi dinamit za vrtnje predorov. Po drugi strani bi se pa postranski produkti pri izdelavi škroba — tu pride namreč v poštev namakanje žita — s pridom porabili po metodi profesorja Edwarda Bartowa za izdelavo najmanj pol milijona kil sladkorja na leto.

(»Popular Science«, Newyork)

Ker je bila v prejšnjih dveh oglaših po pomoči navedena napačna cena Intimnega ženskega kole-darja, jo s tem popravljamo. Prava cena je za slovensko izdajo din 20— (dvajset dinarjev). Glavno v malih oglaših.

me, drugo za — Santuzzo. In v obeh sta bili napisani samo dve besedi: »Oprostili... Nino.«

»Nino me je torej sleparil! Strašno! Hotela sem steči dol, k oni drugi, ki je opojno plesala 'Cvetlični valček', in sem ji hotela zabrusiti v obraz: 'Nino je mrtev! Zdjaj tudi ti ne boš nič več njegoval!' Toda že prihodnji mah sem se skesala. Kaj neki je revica kriva? Slabotna ženska je le, in v njenih žilah se pretaka vroča južnjaška kri... Vzravljala sem se, s silo sem se obrzala in se vrnila v glasbeni salon, kjer je Santuzzo še zmerom nepopisno strastno plesala. Poslovila sem se, češ da mi ni dobro. Atilo sem pa prosila, naj me sprejmi do moje sobe. Santuzzo sem lahko stisnila roko; nič sovraštva ni bilo več v meni, samo globoko in odkritosrečno sočutje.

»Ko sva bila z Atilom sama, so mi prikipele solze. Ihte sem mu povedala grozno novico. Prosila sem ga, naj sestri po ovinkih pove, kaj se je zgodilo. Tudi pismo za Santuzzo sem omenila. Ko sem s poslednjimi močmi Atilu vse povedala, sem omedlela — in mladenič me je moral odnesti v mojo sobo.

»Tedne in tedne sem ležala v vročici. Tudi na Ninov pogreb nisem mogla iti. Pozneje, ko sem se

že nekoliko popravila, sem prav pogosto zahajala k Santuzzu. Pogovarjali sva se o dragem pokojniku. Santuzzo je koj vse razumela in se je uklonila veličanstvu smrti. V meni ni videla tekmece, temveč sočutja potrebno sestro.

»O pokojniku sva se pogovarjali samo lepe in dobre stvari; včasih nama je delala družbo Ninova sestra Giulia. Atila ni hotel nikoli priti; njemu se je zdel samomor višek strahopetnosti — in tega niti svojemu mirnemu bratu ni mogel odpustiti. Sicer pa še današnji dan nihče prav ne ve, zakaj se je Nino ustrelil. Santuzzo mi je priznala, da ji je pokojnik pripovedoval, da sem jaz njegova sorodnica iz Nemčije; kakopak samo zato, da je utešil njeno ljubosumnost. Po Santuzzinem pripovedovanju sem spoznala, da jo je Nino zelo ljubil... Morda ga je prav ta duševna zdvojenost, ko naposled ni vedel, ali naj bi se odločil zame ali zanjo, gnala v smrt. Kdo ve!...

»Komaj sem ozdravela, sem se takoj vrnila v domovino. Čez nekaj let sem izvedela, da je smrt pobrala Santuzzo; saj je revica že takrat bolehal na sru. Drobčno dekletce, ki mu je bilo Fiora ime, in ki sta mu bila Nino oče in Santuzzo mati, je ostalo samo na svetu. Odpotovala sem pri priči v

Benetke in vzela otroka k sebi. Vso ljubezen, ki sem jo čutila za Nina, dajem zdaj Fiori.«

»Zdaj torej vidite,« je sklenila Helga Lindheimova svojo žalostno zgodbo, »kako včasih življenje človeka kruto ukani, tako da postane hladen, zakrknjen in samosvoj.«

Ko je izgovorila te poslednje be-

Pred olimpiado: Nemški plavaš H. Froese iz Bremen je te dni v Hanovru popravil nemški rekord v kravlu na 1500 m z 20.29 na 20.09

GROZE

10 UR

Iz dnevnika nekoga kriminalnega komisarja

11. nadaljevanje

Kje, kje neki naj išče Giannino? Ali je sploh še živa? Obupne misli so rojile Dornerju po glavi. Tesnoba in bolešt sta mu krčila srce. Obup mu je popolnoma omrtvilil ude.

Komaj je bil še podoben tistemu Dornerju, ki so mu v Berlinu pravili »mož brez živcev«. Tistemu Dornerju, ki je bil pijan od navdušenja, kadar je lahko hodil ob robu prepada.

Doslej je bil tvegal zmerom le svoje lastno življenje — zdaj je bila pa Giannina v življenjski nevarnosti. Giannina, ki jo je ljubil in oboževal.

Sam Bog si ga vedi, kje je? Če jo imajo člani mafije v krempljih, so ji ure štete.

Zakaj, mafija je brezsrčna in krvo-lučna. Čez nekaj dni utegne napraviti posinjeno napihnjeno truplo na breg, ki v njem živ kret ne bo več spoznal Giannine...

Benito in Vincenza sta prestrašeno molčala.

Vse okoli obupane trojice je molčalo. Znočilo se je in Dornerju se je zdelo, da se ne bo nikoli več zdanilo. Noč brez jutra...

3. Ujeta.

Giannina se je po malem zavedala. Oči je imela zaprte in po glavi ji je razbijalo, toda kljub bolečinam se je trudila, da bi se spomnila, kaj se je zgodilo.

Počasi se ji je vračal spomin, medlo, kakor v polnu. Giannina se je spomnila, da jo je dozdveni bolničar pod roko peljal k avtomobilu. Tako zelo jo je razburjenje oslabilo, da se je komaj držala pokoncu. V avtomobilu je zagledala še nekoga človeka, ki ji je v ljudno pomagal, ko je vstopila. V tistem trenutku pa, ko je sedla, ji je pritisnil neznanec močno dehteč kos vate na obraz. Hkratu jo je dozdveni bolničar zagrabil za rame in jo trdo potegnil nase, da se ni mogla premakniti. Zareči krog se se ji podili pred oči in po malem ji je opešala zavest... Hotela je zavpiti, pa ni mogla. Zdelo se ji je, da se bo od sladkega in ostrega vonja zadušila. In zdajci se ji je zdela, da pada v brezskrajni prepad...

Druga se ni mogla spomniti... Ležala je nepremično in čutila, da ji svinčena teža ni legla samo na glavo, temveč tudi po vseh udih. Roke in noge so ji bile popolnoma otrple. Le s težavo je odprla oči.

Zdajci je začela korake. Nekdo se je bližal vratom. Zapah je zaskrpal in vrata so se odprla. Giannina je zaprla oči in se delala, ko da spi.

Nekdo je stopil k njenemu ležišču. Razložila je počasne plazeče se korake. Zdajci je začutila na svojem obrazu stolec luči. Nekdo se je sklanjal čez njo in si jo ogledoval. Čez nekaj sekund, ki so se zdele Giannini dolge ko ure, so se koraki spet oddaljili. Lesene coklje so tokle ob kameniti tlak. Giannina je odprla oči in zagledala neko staro, ki je stala pri mizi in obračala Giannini hrbet. Na mizo je bila pravkar postavila krožnik z jedjo.

Giannina je pogledala k vratom. Bila so odprta.

»Pobegni!« si je dejala.

Kakor blisk jo je spreletela ta misel in ji vrnila moči.

Starika je še zmerom stala pri mizi, obračajoč ji hrbet. Ko se je pa Giannina premaknila in je zaskrpal postelja, se je starika ozrla.

S strahom v očeh je pogledala Giannino in odprla usta, hotela zavpiti. Toda Giannina je medtem urno skočila.

»Ali je ta? Ali mogoče ta?« je vpraševal Borgi, kažoč zdaj to, zdaj drugo sliko.

Starika je samo odkimala z glavo. Naposled se je vendar domislila:

»Ne... nobeden izmed teh ni bil. Zdaj se spomnim. Prvi mah, ko mi je strah omrtvilil duha, se mi je zdela, da ga sploh še v obraz nisem videla. O, zdaj se pa dobro spomnim. Skodrane lase je imel in pristrizene brke. Pa še nekaj... Čakajte! Pridušila bi se, da je imel obrvi nad nosom skupaj zrasle.«

»Ali ta tudi ni?«

»Ne, tudi ta ni.«

List za listom je obračal šef kriminalne policije in s slehernim listom se je odmikalo upanje. Dorner je bil kakor na trnju. Spet ga je obšel obup. Samo še pet strani... in če tudi na teh petih straneh ne bo slike... kaj potem?

»Tale je!« je vzkliknila takrat Vincenza in s prstom pokazala na eno izmed slik. »Tale je... Pri blaženi devici Mariji prisežem, tale je!«

Temne, bleščeče oči so gledale s slike in mesnate ustnice so se prezirljivo smehljale. Pod sliko je bil napis:

»Vittorio Santino.«

»Ali ste res prepričani, da je tale?« je vprašal Borgi.

Starika je samo odkimala z glavo. Naposled se je vendar domislila:

»Ne... nobeden izmed teh ni bil. Zdaj se spomnim. Prvi mah, ko mi je strah omrtvilil duha, se mi je zdela, da ga sploh še v obraz nisem videla. O, zdaj se pa dobro spomnim. Skodrane lase je imel in pristrizene brke. Pa še nekaj... Čakajte! Pridušila bi se, da je imel obrvi nad nosom skupaj zrasle.«

»Ali ta tudi ni?«

»Ne, tudi ta ni.«

List za listom je obračal šef kriminalne policije in s slehernim listom se je odmikalo upanje. Dorner je bil kakor na trnju. Spet ga je obšel obup. Samo še pet strani... in če tudi na teh petih straneh ne bo slike... kaj potem?

»Tale je!« je vzkliknila takrat Vincenza in s prstom pokazala na eno izmed slik. »Tale je... Pri blaženi devici Mariji prisežem, tale je!«

Temne, bleščeče oči so gledale s slike in mesnate ustnice so se prezirljivo smehljale. Pod sliko je bil napis:

»Vittorio Santino.«

»Ali ste res prepričani, da je tale?« je vprašal Borgi.

Starika je samo odkimala z glavo. Naposled se je vendar domislila:

»Ne... nobeden izmed teh ni bil. Zdaj se spomnim. Prvi mah, ko mi je strah omrtvilil duha, se mi je zdela, da ga sploh še v obraz nisem videla. O, zdaj se pa dobro spomnim. Skodrane lase je imel in pristrizene brke. Pa še nekaj... Čakajte! Pridušila bi se, da je imel obrvi nad nosom skupaj zrasle.«

»Ali ta tudi ni?«

»Ne, tudi ta ni.«

List za listom je obračal šef kriminalne policije in s slehernim listom se je odmikalo upanje. Dorner je bil kakor na trnju. Spet ga je obšel obup. Samo še pet strani... in če tudi na teh petih straneh ne bo slike... kaj potem?

»Tale je!« je vzkliknila takrat Vincenza in s prstom pokazala na eno izmed slik. »Tale je... Pri blaženi devici Mariji prisežem, tale je!«

Temne, bleščeče oči so gledale s slike in mesnate ustnice so se prezirljivo smehljale. Pod sliko je bil napis:

»Vittorio Santino.«

»Ali ste res prepričani, da je tale?« je vprašal Borgi.

Starika je samo odkimala z glavo. Naposled se je vendar domislila:

»Ne... nobeden izmed teh ni bil. Zdaj se spomnim. Prvi mah, ko mi je strah omrtvilil duha, se mi je zdela, da ga sploh še v obraz nisem videla. O, zdaj se pa dobro spomnim. Skodrane lase je imel in pristrizene brke. Pa še nekaj... Čakajte! Pridušila bi se, da je imel obrvi nad nosom skupaj zrasle.«

»Ali ta tudi ni?«

»Ne, tudi ta ni.«

List za listom je obračal šef kriminalne policije in s slehernim listom se je odmikalo upanje. Dorner je bil kakor na trnju. Spet ga je obšel obup. Samo še pet strani... in če tudi na teh petih straneh ne bo slike... kaj potem?

»Tale je!« je vzkliknila takrat Vincenza in s prstom pokazala na eno izmed slik. »Tale je... Pri blaženi devici Mariji prisežem, tale je!«

Temne, bleščeče oči so gledale s slike in mesnate ustnice so se prezirljivo smehljale. Pod sliko je bil napis:

»Vittorio Santino.«

»Ali ste res prepričani, da je tale?« je vprašal Borgi.

Starika je samo odkimala z glavo. Naposled se je vendar domislila:

»Ne... nobeden izmed teh ni bil. Zdaj se spomnim. Prvi mah, ko mi je strah omrtvilil duha, se mi je zdela, da ga sploh še v obraz nisem videla. O, zdaj se pa dobro spomnim. Skodrane lase je imel in pristrizene brke. Pa še nekaj... Čakajte! Pridušila bi se, da je imel obrvi nad nosom skupaj zrasle.«

»Ali ta tudi ni?«

»Ne, tudi ta ni.«

List za listom je obračal šef kriminalne policije in s slehernim listom se je odmikalo upanje. Dorner je bil kakor na trnju. Spet ga je obšel obup. Samo še pet strani... in če tudi na teh petih straneh ne bo slike... kaj potem?

»Tale je!« je vzkliknila takrat Vincenza in s prstom pokazala na eno izmed slik. »Tale je... Pri blaženi devici Mariji prisežem, tale je!«

Temne, bleščeče oči so gledale s slike in mesnate ustnice so se prezirljivo smehljale. Pod sliko je bil napis:

»Vittorio Santino.«

»Ali ste res prepričani, da je tale?« je vprašal Borgi.

Starika je samo odkimala z glavo. Naposled se je vendar domislila:

»Ne... nobeden izmed teh ni bil. Zdaj se spomnim. Prvi mah, ko mi je strah omrtvilil duha, se mi je zdela, da ga sploh še v obraz nisem videla. O, zdaj se pa dobro spomnim. Skodrane lase je imel in pristrizene brke. Pa še nekaj... Čakajte! Pridušila bi se, da je imel obrvi nad nosom skupaj zrasle.«

»Ali ta tudi ni?«

»Ne, tudi ta ni.«

List za listom je obračal šef kriminalne policije in s slehernim listom se je odmikalo upanje. Dorner je bil kakor na trnju. Spet ga je obšel obup. Samo še pet strani... in če tudi na teh petih straneh ne bo slike... kaj potem?

»Tale je!« je vzkliknila takrat Vincenza in s prstom pokazala na eno izmed slik. »Tale je... Pri blaženi devici Mariji prisežem, tale je!«

Temne, bleščeče oči so gledale s slike in mesnate ustnice so se prezirljivo smehljale. Pod sliko je bil napis:

»Vittorio Santino.«

»Ali ste res prepričani, da je tale?« je vprašal Borgi.

Starika je samo odkimala z glavo. Naposled se je vendar domislila:

»Ne... nobeden izmed teh ni bil. Zdaj se spomnim. Prvi mah, ko mi je strah omrtvilil duha, se mi je zdela, da ga sploh še v obraz nisem videla. O, zdaj se pa dobro spomnim. Skodrane lase je imel in pristrizene brke. Pa še nekaj... Čakajte! Pridušila bi se, da je imel obrvi nad nosom skupaj zrasle.«

»Ali ta tudi ni?«

»Ne, tudi ta ni.«

List za listom je obračal šef kriminalne policije in s slehernim listom se je odmikalo upanje. Dorner je bil kakor na trnju. Spet ga je obšel obup. Samo še pet strani... in če tudi na teh petih straneh ne bo slike... kaj potem?

»Tale je!« je vzkliknila takrat Vincenza in s prstom pokazala na eno izmed slik. »Tale je... Pri blaženi devici Mariji prisežem, tale je!«

Temne, bleščeče oči so gledale s slike in mesnate ustnice so se prezirljivo smehljale. Pod sliko je bil napis:

»Vittorio Santino.«

»Ali ste res prepričani, da je tale?« je vprašal Borgi.

Starika je samo odkimala z glavo. Naposled se je vendar domislila:

»Ne... nobeden izmed teh ni bil. Zdaj se spomnim. Prvi mah, ko mi je strah omrtvilil duha, se mi je zdela, da ga sploh še v obraz nisem videla. O, zdaj se pa dobro spomnim. Skodrane lase je imel in pristrizene brke. Pa še nekaj... Čakajte! Pridušila bi se, da je imel obrvi nad nosom skupaj zrasle.«

»Ali ta tudi ni?«

»Ne, tudi ta ni.«

List za listom je obračal šef kriminalne policije in s slehernim listom se je odmikalo upanje. Dorner je bil kakor na trnju. Spet ga je obšel obup. Samo še pet strani... in če tudi na teh petih straneh ne bo slike... kaj potem?

»Tale je!« je vzkliknila takrat Vincenza in s prstom pokazala na eno izmed slik. »Tale je... Pri blaženi devici Mariji prisežem, tale je!«

Temne, bleščeče oči so gledale s slike in mesnate ustnice so se prezirljivo smehljale. Pod sliko je bil napis:

»Vittorio Santino.«

»Ali ste res prepričani, da je tale?« je vprašal Borgi.

Starika je samo odkimala z glavo. Naposled se je vendar domislila:

»Ne... nobeden izmed teh ni bil. Zdaj se spomnim. Prvi mah, ko mi je strah omrtvilil duha, se mi je zdela, da ga sploh še v obraz nisem videla. O, zdaj se pa dobro spomnim. Skodrane lase je imel in pristrizene brke. Pa še nekaj... Čakajte! Pridušila bi se, da je imel obrvi nad nosom skupaj zrasle.«

»Ali ta tudi ni?«

»Ne, tudi ta ni.«

List za listom je obračal šef kriminalne policije in s slehernim listom se je odmikalo upanje. Dorner je bil kakor na trnju. Spet ga je obšel obup. Samo še pet strani... in če tudi na teh petih straneh ne bo slike... kaj potem?

»Tale je!« je vzkliknila takrat Vincenza in s prstom pokazala na eno izmed slik. »Tale je... Pri blaženi devici Mariji prisežem, tale je!«

Temne, bleščeče oči so gledale s slike in mesnate ustnice so se prezirljivo smehljale. Pod sliko je bil napis:

»Vittorio Santino.«

»Ali ste res prepričani, da je tale?« je vprašal Borgi.

Starika je samo odkimala z glavo. Naposled se je vendar domislila:

»Ne... nobeden izmed teh ni bil. Zdaj se spomnim. Prvi mah, ko mi je strah omrtvilil duha, se mi je zdela, da ga sploh še v obraz nisem videla. O, zdaj se pa dobro spomnim. Skodrane lase je imel in pristrizene brke. Pa še nekaj... Čakajte! Pridušila bi se, da je imel obrvi nad nosom skupaj zrasle.«

»Ali ta tudi ni?«

»Ne, tudi ta ni.«

List za listom je obračal šef kriminalne policije in s slehernim listom se je odmikalo upanje. Dorner je bil kakor na trnju. Spet ga je obšel obup. Samo še pet strani... in če tudi na teh petih straneh ne bo slike... kaj potem?

»Tale je!« je vzkliknila takrat Vincenza in s prstom pokazala na eno izmed slik. »Tale je... Pri blaženi devici Mariji prisežem, tale je!«

Temne, bleščeče oči so gledale s slike in mesnate ustnice so se prezirljivo smehljale. Pod sliko je bil napis:

»Vittorio Santino.«

»Ali ste res prepričani, da je tale?« je vprašal Borgi.

Starika je samo odkimala z glavo. Naposled se je vendar domislila:

»Ne... nobeden izmed teh ni bil. Zdaj se spomnim. Prvi mah, ko mi je strah omrtvilil duha, se mi je zdela, da ga sploh še v obraz nisem videla. O, zdaj se pa dobro spomnim. Skodrane lase je imel in pristrizene brke. Pa še nekaj... Čakajte! Pridušila bi se, da je imel obrvi nad nosom skupaj zrasle.«

»Ali ta tudi ni?«

»Ne, tudi ta ni.«

List za listom je obračal šef kriminalne policije in s slehernim listom se je odmikalo upanje. Dorner je bil kakor na trnju. Spet ga je obšel obup. Samo še pet strani... in če tudi na teh petih straneh ne bo slike... kaj potem?

»Tale je!« je vzkliknila takrat Vincenza in s prstom pokazala na eno izmed slik. »Tale je... Pri blaženi devici Mariji prisežem, tale je!«

Temne, bleščeče oči so gledale s slike in mesnate ustnice so se prezirljivo smehljale. Pod sliko je bil napis:

»Vittorio Santino.«

»Ali ste res prepričani, da je tale?« je vprašal Borgi.

Starika je samo odkimala z glavo. Naposled se je vendar domislila:

»Ne... nobeden izmed teh ni bil. Zdaj se spomnim. Prvi mah, ko mi je strah omrtvilil duha, se mi je zdela, da ga sploh še v obraz nisem videla. O, zdaj se pa dobro spomnim. Skodrane lase je imel in pristrizene brke. Pa še nekaj... Čakajte! Pridušila bi se, da je imel obrvi nad nosom skupaj zrasle.«

»Ali ta tudi ni?«

»Ne, tudi ta ni.«

List za listom je obračal šef kriminalne policije in s slehernim listom se je odmikalo upanje. Dorner je bil kakor na trnju. Spet ga je obšel obup. Samo še pet strani... in če tudi na teh petih straneh ne bo slike... kaj potem?

»Tale je!« je vzkliknila takrat Vincenza in s prstom pokazala na eno izmed slik. »Tale je... Pri blaženi devici Mariji prisežem, tale je!«

Temne, bleščeče oči so gledale s slike in mesnate ustnice so se prezirljivo smehljale. Pod sliko je bil napis:

»Vittorio Santino.«

»Ali ste res prepričani, da je tale?« je vprašal Borgi.

Starika je samo odkimala z glavo. Naposled se je vendar domislila:

»Ne... nobeden izmed teh ni bil. Zdaj se spomnim. Prvi mah, ko mi je strah omrtvilil duha, se mi je zdela, da ga sploh še v obraz nisem videla. O, zdaj se pa dobro spomnim. Skodrane lase je imel in pristrizene brke. Pa še nekaj... Čakajte! Pridušila bi se, da je imel obrvi nad nosom skupaj zrasle.«

»Ali ta tudi ni?«

»Ne, tudi ta ni.«

List za listom je obračal šef kriminalne policije in s slehernim listom se je odmikalo upanje. Dorner je bil kakor na trnju. Spet ga je obšel obup. Samo še pet strani... in če tudi na teh petih straneh ne bo slike... kaj potem?

»Tale je!« je vzkliknila takrat Vincenza in s prstom pokazala na eno izmed slik. »Tale je... Pri blaženi devici Mariji prisežem, tale je!«

Temne, bleščeče oči so gledale s slike in mesnate ustnice so se prezirljivo smehljale. Pod sliko je bil napis:

»Vittorio Santino.«

»Ali ste res prepričani, da je tale?« je vprašal Borgi.

Starika je samo odkimala z glavo. Naposled se je vendar domislila:

»Ne... nobeden izmed teh ni bil. Zdaj se spomnim. Prvi mah, ko mi je strah omrtvilil duha, se mi je zdela, da ga sploh še v obraz nisem videla. O, zdaj se pa dobro spomnim. Skodrane lase je imel in pristrizene brke. Pa še nekaj... Čakajte! Pridušila bi se, da je imel obrvi nad nosom skupaj zrasle.«

»Ali ta tudi ni?«

»Ne, tudi ta ni.«

List za listom je obračal šef kriminalne policije in s slehernim listom se je odmikalo upanje. Dorner je bil kakor na trnju. Spet ga je obšel obup. Samo še pet strani... in če tudi na teh petih straneh ne bo slike... kaj potem?

»Tale je!« je vzkliknila takrat Vincenza in s prstom pokazala na eno izmed slik. »Tale je... Pri blaženi devici Mariji prisežem, tale je!«

Temne, bleščeče oči so gledale s slike in mesnate ustnice so se prezirljivo smehljale. Pod sliko je bil napis:

»Vittorio Santino.«

»Ali ste res prepričani, da je tale?« je vprašal Borgi.

Starika je samo odkimala z glavo. Naposled se je vendar domislila:

»Ne... nobeden izmed teh ni bil. Zdaj se spomnim. Prvi mah, ko mi je strah omrtvilil duha, se mi je zdela, da ga sploh še v obraz nisem videla. O, zdaj se pa dobro spomnim. Skodrane lase je imel in pristrizene brke. Pa še nekaj... Čakajte! Pridušila bi se, da je imel obrvi nad nosom skupaj zrasle.«

»Ali ta tudi ni?«

»Ne, tudi ta ni.«

List za listom je obračal šef kriminalne policije in s slehernim listom se je odmikalo upanje. Dorner je bil kakor na trnju. Spet ga je obšel obup. Samo še pet strani... in če tudi na teh petih straneh ne bo slike... kaj potem?

»Tale je!« je vzkliknila takrat Vincenza in s prstom pokazala na eno izmed slik. »Tale je... Pri blaženi devici Mariji prisežem, tale je!«

Temne, bleščeče oči so gledale s slike in mesnate ustnice so se prezirljivo smehljale. Pod sliko je bil napis:

»Vittorio Santino.«

»Ali ste res prepričani, da je tale?« je vprašal Borgi.

Starika je samo odkimala z glavo. Naposled se je vendar domislila:

»Ne... nobeden izmed teh ni bil. Zdaj se spomnim. Prvi mah, ko mi je strah omrtvilil duha, se mi je zdela, da ga sploh še v obraz nisem videla. O, zdaj se pa dobro spomnim. Skodrane lase je imel in pristrizene brke. Pa še nekaj... Čakajte! Pridušila bi se, da je imel obrvi nad nosom skupaj zrasle.«

»Ali ta tudi ni?«

»Ne, tudi ta ni.«

List za listom je obračal šef kriminalne policije in s slehernim listom se je odmikalo upanje. Dorner je bil kakor na trnju. Spet ga je obšel obup. Samo še pet strani... in če tudi na teh petih straneh ne bo slike... kaj potem?

»Tale je!« je vzkliknila takrat Vincenza in s prstom pokazala na eno izmed slik. »Tale je... Pri blaženi devici Mariji prisežem, tale je!«

Temne, bleščeče oči so gled

Lepota, zdravie, dom

Rubrika za mladi in manj mladi ženski svet

Da bo izbira na mizi

Meščanska kuhinja

Jedilni list za skromnejše razmere

Ponedeljek: Grahova juha z rižem, slaninski cmoki, češnje.

Torek: Goveji golaž z žličniki, zemlje narastek.

Sreda: Zelenjavna juha, krompirjeva jed, solata.

Četrtek: Spinačni hlebčki, pražen krompir, mešana solata.

Sobota: Vampi s polento, češnjevi cmoki.

Nedelja: Paradižnikova pečenka s krompirjevim valjanci, češnjeva pogača.

Svinjina na lovski način

1 kg svinjine (karé ali pleče) natremo s soljo in potresemo s kumno, potlej jo pa dušimo v pokriti kozici, da se na pol zmehča. Potlej napravimo omake iz slanine, zrezane na kocke, ki smo na njej popražili sesekljano čebulo in drobtinice. Ko čebula lepo zarumeni, zalijemo z vodo in kisom, začnimo s pigmentom, poprom, soljo, ingverjem, lovorjevim listom, klinčkom in pridenemo še 1 žlico brusnic ali pa ribezove mezge. Ko ta omaka 1/2 ure vre, jo pretlačimo in vlijemo na pečenko, nato pa dušimo dalje, dokler se meso ne zmehča.

Tako si videti utrujen!

Ni čuda, ko tako naporno delaš te dni. Ti bi moral imeti jutraj kaj lahko prebavnega, pa močnega in zdravega. Danes sem ti skuhal Kneippovo sladno kavo!

Prav. Kaj pa, ali je draga?

Kaj pa še! Nasprotno, tečna je in poceni!

Potem mi pa kuhaj odslej zmeraj Kneippovo sladno kavo!

Kneippova

daje moč!

Nova olimpijska moda

Prvi mah bi skoraj človek mislil, da ima pred seboj neke nove ku-klux-klanovke — saj poznate to skrivnostno nacionalistično organizacijo v Združenih državah? Ne, ne, stvar je dosti nedolžnejša: to kar vidite na sliki, je le nov nemški izum, nekak dežni plašč za dame, ki bi hotele vztrajati na olimpiadi, tudi če bi se ploha vili. Plašč je izdelan iz posebne vrste papirja, takšnega ki ne pušča vode; prodajala jih bo državna športna uprava.

Dama v papirnatem dežnem plašču: pogled od spredaj.

Olimpijska »ku-klux-klanovka« v Berlinu: pogled od zadaj.

Zgodba o idealni ženi

Napisal Max Hayek

Nekega dne je prišel k meni neki mož, ki mu je ves svet zavidal njegovo ženo. Zaupno mi je pripovedoval o njej in o svojem zakonu.

»Dragi moj,« mi je dejal, »ves svet misli, da sem srečno oženjen, in ves svet mi zaviha roke. Žal pa ni tako. Ravno narobe je! Prav nič nisem zavidanja vreden! Zakaj, moja žena sploh ni tista prava žena, ki bi bila zame! Moja 'idealna' žena bi morala biti popolnoma drugačna, drugačna na zunan in na znotraj!«

Vprašal sem moža: »Zakaj si se oženil?«

Odgovoril mi je: »Zato, ker sem jo ljubil, takrat namreč, ko še nisem bil oženjen z njo. Danes se predobro zavedam, da sem se motil. Kaj hočeš! Sama slabost nas je!«

Vprašal sem moža: »In kakšna bi morala biti tvoja 'idealna' žena, kakšna na zunan in kakšna na znotraj?«

Odgovoril mi je: »Moja 'idealna' žena bi morala biti zlasti potrpežljiva. Morala bi biti krotka ko jagnje in bi morala vse pretrpeti, ne da bi vzrotila. Skratka: morala bi imeti vse vrline, in te seveda popolne. Zakaj jaz sem pač človek vihravega in naglega temperamenta in premnogokrat ne vem, kaj govorim in kaj delam. Žena bi morala torej vse razumeti in vse odpustiti. Moja 'idealna' žena bi morala imeti dom v kar najzgodnejšem

redu, zmerom bi morala biti prijazna, dobrodušna in ne bi smela imeti nobenih muh. Da, morala bi biti kakor solnčne ure na jugu, ki kažejo samo vesele ure dneva.«

Ko sem slišal moža, da tako govori, sem si mislil: »Hm, velikih zahtev nimaš!« Toda potlej sem ga vprašal še enkrat:

»Kakšna bi morala biti tvoja idealna žena na zunan?«

Mož mi je odgovoril: »Premajhna bi že ne smela biti, pa tudi dolga ko hmeljevka ne! Obrazek bi morala imeti lep, skoraj bi rekel angelski. Lase kakopak plave, okrog in okrog same kodrčke — po Raffaelovem okusu, da ti še natančneje povem. Oči bi lahko imele sive, lahko bi celo cikle na zeleno, hoditi bi moralo žlahtno, drža bi morala biti gospodarska. Skratka: biti bi morala kakor bitje, ki se je s kakšno prijaznejšo zvezdo preselilo na našo pusto zemljo... Vsakdo bi moral precej misliti, ko bi jo zagledal, da je najpopolnejša in najskladnejša. Razumnosti pri ženski ne cenim ravno preveč, bolj všeč mi je intuitivnost. Naravno genialnost cenim bolj ko natičano znanost, zdrav razum bolj ko umišljeno intelektualnost!«

Ko je nehal s svojim naštevanjem, sem ga vprašal: »Ali si že vse povedal?«

Odgovoril mi je: »Skoraj!« Zamislil sem se in si v duhu naslikal ženo tega moža. Spomnil sem

se njenih duševnih sposobnosti, in glej, spoznal sem, da je dobri možak — ne, da bi se zavedal — orisal v vseh ozirih svojo lastno ženo, plemenito ženo, čednostno in krepostno, ki ji v popolnosti ni para. Bila je skromna in krotka ko jagnje, in njen obraz je bil angelski in angelska njena duša: izbranka med tisoči, med milijoni žensk. In ta zaslepljeni mož, ki bi bolj zaslužil pet in dvajset gorkih, ni videl njenih vrlin in kreposti.

Tedaj sem skromno pripomnil: »Dragi prijatelj, tebe poznam in tvojo ženo tudi. Glej, pravkar si, ne da bi se zavedal, opisal svojo lastno ženo za 'idealno' ženo. Zakaj slika tvoje 'idealne' žene je na las podobna sliki najljubeznivejše in najpopolnejše žene — žene, ki je tvoja!«

Mož je strmel vame in vprašal: »Ali res tako misliš?«

Rekel sem: »Ne mislim samo, tem-

več celo vem! Toda poslušaj me: ti nisi v poslednjem času v svoji ženi videl več 'idealne' žene in tudi ravnal nisi z njo tako! Napaka je tvoja! Odslej glej v svoji ženi 'idealno' ženo — in začudi se boš, kako hitro bo postala tvoja 'idealna' žena. Zakaj človek postane kaj hitro človeku to, kar si o njem misli!«

Mož mi je odgovoril: »Poskusil bom. Morda se mi posreči.«

Ko je odšel, sem se spomnil vseh tistih ljudi, vseh tistih krivogledov, ki imajo zlate žene, pa si tega priznati nočejo, še manj pa to seveda njim priznajo. Zakaj človek se nikoli ne oženi slučajno. In tudi razmere, ki v njih živi, niso slučajne. Za vsakogar so važne in tehtne. Zapomnite si: Človek je šele tedaj velik in razumen, če se vživi v razmere, v katerih živi...

Anekdote

PREZIRTO DARILLO

Francoski dramatik Aleksander Duval (1767—1842) je bil velik zapravljivec. Znano je bilo, da je kaj rad izdajal denar za ženske. Imel je srečo pri njih, le ene si nikakor ni mogel osvojiti. To je bila slavna in nenavadno lepa angleška pevka Cora Pearllova.

Na nekega novega leta dan jo je Duval hotel presenetiti z lepim darilom. Prišel je k njej, že kar pri vratih raztrgal zavojček in vzel iz njega izredno lepo v usnje vezano knjigo: ponudil jo je pevki. Umetnica ga je pa užaljeno zavrnila:

»Ali vas ni sram tolikšne skoposti? Samo knjigo mi daste za novoletni dar? Takšno darilo pač ni za Cora Pearllovo.«

To reki je pozvonila sobarici:

»Roza, nate tole knjigo, jaz je ne maram!«

Sobarica je vzela knjigo, se priklonila in zavila k vratom. Tedaj se je Duval škodoželjno nasmehnil, se priklonil v slovo in dejal:

»Se žal vam bo, lepa umetnica, da si niste knjige bolje ogledali. Zakaj v platnice ni vezan navađen papir, ne go... 30 tisočakov. Zbogom!«

ČE DESETNIK SVETUJE SVOJEMU VOJSKOVODJI

V bitki pri Lonatu (Italija) so imele čete generala Bonaparta zelo težko stališče. Napoleon je tedaj s svojimi častniki izdelal nov napadalni načrt. Temu pogovoru je pa prisluškoval tudi pehotni desetenik, ki je imel ravno takrat dežurno službo v šotoru generalnega štaba. Ko je slišal, kakšen je novi načrt, je pristopil k Napoleonu, ga po predpisih pozdravil in mu dejal:

»General, vaš napadalni načrt ni dober! Po mojem bi morali za drugo divizijo postaviti topove. Med najhujšim bojem bi divizijo nepričakovano razdelili na dve krili, tako da bi topovi

zagrmeli docela nenadejano. Medtem bi pa pehota z lahkoto zavzela hrib.«

»Bedak! Ti se boš vtikal v načrte svojega vojskovodje!« ga je nadrl Napoleon in jezen odslavlil predrznega vojaka.

Toda med bitko je nehoti razmišljal o desetenikovem predlogu in prišel do spoznanja, da bo res še najbolje, če se bo po njem ravnal. Stori je torej tako — in čez eno uro je bil vrh v francoskih rokah.

Po končani bitki je Napoleon ukazal, naj mu pripeljejo onega desetenika. Povedali so mu, da je padel v bitki. Napoleon je zamisljen dejal:

»Izvrsten vojak je bil! Da sem danes padel, bi bil ta desetenik lahko prevzel moje mesto kot vojskovodja.«

»Q-e«

DANTON NA MORISCU

Vodjo francoskih jakobincev in znane revolucionarja Dantona (1758 do 1794) so na predlog njegovega dotlej najboljšega prijatelja Robespierre dne 3. aprila 1794 obsodili na smrt pod giljotino. Ko je Danton stopil na morišče, se mu je približal krvnik in mu hotel z dvema jermenoma zvezati roke. Danton je pa odkimal:

»Zame je en jermen zadosti! Prihranite drugega rajši za Robespierre!«

Njegova prerokba se je kmalu uresničila. Tri mesece pozneje je ista giljotina tudi Robespierre oddrobila glavo.

»T-e«

NENAVADNA KOKOS

Ko je italijanski satirik Gandolin nekoč obedoval v gostilni, je poklical natakarja in mu dejal:

»Naročil sem kokos à la Marconi, prinesli ste mi pa kokos à la Röntgen.«

»Kako to mislite, signor?«

»Nu, ker vidim pri tej kokoši samo kosti.«

Nemško nogometno prvenstvo si je priporil F. C. Nürnberg proti Fortuni (Düsseldorf). Na sliki: zmagoviti gol za Nürnberg, Fortunin vratar leži na tleh, nasprotni napadalec se je za zogo zapodil v gol.

Kini prinašajo

SOKOLSKI DOM SSKA

telefon 33-87

Od 4. do 6. t. m.

»KRALJICA LJUBEZNI«

V gl. vlogah: A. Ziliant in Carola

Höbe

Od 7. do 9. t. m.

»OSREČI ME«

V gl. vlogah: Else Elster in Richard

Romanovsky

Od 1. julija dalje predstave:

ob delavnikih ob 20.30 uri, ob nede-

ljah in praznikih ob 17., 19. in 21.

uri

ZVOCNI RADIO JESENICE

telefon int. 10

predvaja v petek 3. t. m., v soboto

4. t. m. in v nedeljo 5. t. m. vsa

kokrat ob 20.30 uri (v nedeljo ob

slabem vremenu tudi ob 15. uri)

po znani noveli Jacka Londona

»KLIC PRAGOZDA«

V gl. vlogi Clark Gable

KINO TALJA KRANJ

predvaja v soboto 4. t. m. ob 21. uri

in v nedeljo 5. t. m. ob 17., 19. in

21. uri cowboyski film

»OSVETA NA MEJI«

z junakom Buckom Jonesom.

Dodaki: zvočni journal in zvočna

šala

Tihotapstvo na Kitajskem: S prodiranjem Japoncev v severno Kitajsko je začelo cveteti vtihotapljenje japonskega blaga. Na skorajvseh severnokitajskih železniških postajah vidiš tako sliko nakupitvenega blaga, ki se pri natančnejšem pregledu izda za japonsko tihotapsko robo.

Kontesa Klara

Roman

Po francoskem izvirniku
Georgesa Chnefa
priredil A. R.

14. nadaljevanje

Klara je torej le predobro čutila, kolikšna nevarnost ji grozi; zato ji je sklenila ubežati tako, da enkrat za vselej pretrga vse vezi, ki so jo družile z njenim možem.

Videč, da njegova žena neomajno vztraja v molku, je René sklonil glavo in njegove ustnice so se dotaknile marmornatega čela mlade žene.

»Do svidenja jutri!« je nežno dejal.

Toda ko je začutil vonjavo njenih bujnih plavih las, ko so se njegove ustnice dotaknile ljubljene bitja, mu je bilo, kakor da bi ga bila zdajci obšla slepa pijanost. Izgubil je oblast nad seboj, nič več ni vedel, kaj je obljubil, nič več ni mislil na občutljivost ranjenega srca, ki je utripalo tako blizu njegovemu. Videl je le še vroče ljubljeno ženo, ženo, ki je njegova. V nepremagljivem vzkipenju jo je objel in zašepetal:

»O ko bi vedeli, kako vas ljubim!«

Klari je prvi mah tako zmoglo presenečenje, da se ni mogla niti ganiti. Bleda ko smrt je vrgla glavo nazaj in se s komolci uprla v prsi svojega moža, da se izvije iz tolikanj osovraženega ji objema.

»Pustite me!« je kriknila hri-pavo.

René je razklenil roke. Odstopil je za korak in strmo pogledal svojo ženo, trepetaje stoječo pred njim, z obrazom spačenim od strahu.

»Kaj?« je vzkliknil z negotovim glasom, »niti te pravice mi ne daste, da bi vas na čelo poljubil? Zavračate me z nejevoljo — ali se pa motim? Kaj se v vas dogaja? Ne, to ne more biti zgolj deviška sramežljivost in plahost!... Ne, to je prava mržnja!... Tak sovražite me? Zakaj? Ali sem vam mar kaj žalega storil? Ah, zdaj mi spet prihajajo v spomin vaše prejšnje besede in zdi se mi, da jih zdaj bolje razumem. Po razočaranju, ki ste ga doživeli, je pač ostala grenkoba v vašem srcu... Mogoče tudi kesanje, morda...«

»Gospod!« je hotela Klara oporeči.

Toda René je bil preveč užaljen, da bi jo poslušal. Od gneva mu je kri zalila obraz. Ustavil se je pred Klaro:

»Madame,« je rekel vljudno a hladno, »ta trenutek je jalovo besedičenje odveč. Prišla je ura, ko se je treba odkrito pogovoriti. Vaše vedenje mi zbuja neki sum; želim, da mi ga razčistite. Nobena žena ne zavrne moža brez tehtnega vzroka. Za svoje ravnanje morate...«

René je prestal, glas se mu je zataknil. Vsa kri mu je izginila iz obraza in roke so mu vidno trepetale. Sklonil se je tako blizu k svoji ženi, da je razločil sleherni črto njenega obraza, in vprašal:

»Ta grofič, ki se vam je bil na tolikonj prostaški način izneveril — ali ga mar še zmerom ljubite?«

Klari je v trenutku prešinilo spoznanje, da je napočila tako težko pričakovana priložnost za prelom z Renéjem. Toda ni se mogla odločiti, da bi jo zagrabila; preveč se je bala upravičene jeze svojega moža. Tako je stala pred njim, z nabranimi obrvmi in burno

utripajočim srcem, ne vedoč, kaj naj stori, in le predobro čuteč, da visi njena usoda na eni sami niti.

Njen molk je vzel Renéju še tisto malo razsodnosti, ki mu je bila dotlej ostala. Silovito je pograbil svojo ženo za laket in zavpil, gledaje ji vročino v oči:

»Ali ste me razumeli? Odgovorite! Slišite? Hočem, da mi odgovorite!«

Renéjev trdi stisk za roko je isto dosegel kakor pritisk na petelina pri puški: strel se je sprožil. Ponosna mlada žena, užaljena in gorčena nad tolikšno predrznostjo, je pogledala svojemu možu srečo v oči.

»Nu — in če bi bilo res?« je menila s trmasto neustrašenostjo.

Toda komaj je izgovorila te besede, ji je bilo že žal. Plavžar je postal strašen. Njegova visoka postava se je zdela, kakor da je še bolj zrasla, obraz se mu je spajal od neznanega srda, stisnil je desnico v pest in jo zavijtel kakor zavijti kovač železno kladivo.

»Nesrečnica!« je zavpil.

Klari se ni umaknila niti za korak. Pobesila je glavo in spustila roke ob životu kakor mučenica, ki čaka smrtnega udarca. René jo je trenutek gledal, potlej se je pa ječe opotekel nazaj. Polagoma se mu je vrnila razsodnost. Z žalostnim glasom je povzel:

»Premislite dobro, kaj boste rekli!... Vaše pravkaršnje besede vendar ne morejo biti resnične!... Ne, ne, saj ni mogoče! Sanja se mi, ali me pa hočete samo preskusiti. Kaj ne da? O, ne bojte se mi priznati, saj vam vnaprej odpustim, čeprav ste mi prizadejali veliko gorje... Ne, gospa, ne bi smeli zlorabljati tako srce, kakor je moje. Prišel bo dan, ko boste izvedeli!... Ne, preveč okrutna je taka igra...«

Hotel se je nasmehnuti, toda njegove ustnice so bile tako krčevito stisnjene, da jih ni mogel razkleniti. Klara je ostala mračna in brezčutna.

»Tak odgovorite vendar!« je prosil René. »Recite eno samo besedo! Nočete?... Torej je le res?«

Klari ni odgovorila. Nemo se je prepustila usodi, da ona uredi to stvar. Sicer jo je obhajala nedoločna slutnja, da je njeno ravnanje hudodelstvo nasproti Renéju, toda v svojem neizprosnem ponosu je bila trdno odločena, da pojde do konca.

Kakor da bi bil dobil udarec po glavi, se je René opotekel k oknu. Naslonil se je z žarečim čelom na hladno steklo, krčevito prizadevaje si, da bi spravil svoje zmedene misli v red. Vedel je, da ga odgovor, ki ga je terjal od svoje žene, še čaka, toda hotel je videti, kako daleč se bo Klara upala iti. Vrnil se je k njej.

»Tako torej! S podobo drugega moža v srcu ste pristali na poroko z menoj?« je rekel, trudeč se, da bi mirno govoril. »Vzlic zavrženosti njegovega vedenja, vzlic sramoti, ki vam jo je prizadejal, ga še zmerom ljubite! In še pogum imate, da mi to priznate! Obljubili ste, da mi boste zvesta in vdana žena. Tako torej zdaj držite besedo! In brez rdečice sramu ste položili svojo roko v mojo! O, kako globoko ste morali pasti v svoji nravni pokvarjenosti!«

»Ne zagovarjam se,« je mrtvo odgovorila Klara. »Ali se vam zdi velikodušno pustiti me, da tako trpim?«

»Trpite?« je vzkliknil René. »A jaz — jaz ne trpim? Jaz, ki vas ljubim od vsega srca; jaz, ki sem bil pripravljen vse storiti, samo da vam ustrežem, in nisem terjal drugega plačila kakor nekoliko naklonjenosti in dobrote. Da bo vašemu

ranjenemu ponosu zadoščeno, da svet ne bi slutil, kako v živo vas je zadela iznevera, ste me hladnokrvno žrtvovali, zanašate se na moje zaupanje v vas; nemara ste se še smejali moji slepoti. Ali res ne čutite, kako zavrženo je vaše početje?«

»O, ali mar ne vidite, da sem zadnjih štirinajst dni malone iz uma?« je kriknila Klara; nič več se ni mogla premagati. »Ali mar ne razumete, da hodim v krogu, ki ne najdem izhoda iz njega? Nepremagljiva usoda me je potegnila s seboj. V vaših očeh sem zaničevanja vredno bitje, in vendar me vi ne boste nikoli tako trdo obsojali, kakor se sama obsojam. Zavedam se, da me po pravici sovražite in prezirate. Zato, glejte, vas prosim: vzemite mi vse, kar premorem — vse, razen mene same. Vse moje imetje naj bo vaše. Naj mi bo to odkupnina za mojo svobodo!...«

»Vaše imetje? To meni ponujate? Meni?« je kriknil René z grenkim usmevom.

Tako na koncu je bil že, da je hotel spregovoriti in ji povedati, da njenega imetja ni več. O, kako sladko bi bilo takšno maščevanje nad to ošabno in ponosno plemkinjo! To odkritje bi jo zadelo na smrt!

Toda prav tako hitro, kakor se mu je ta misel porodila, prav tako naglo jo je René tudi pregnal. Ne, takšno maščevanje bi bilo njega nevedno.

Premaganje samega sebe ga je navdalo z globokim zadoščanjem. Zavest, da stoji nravno tako visoko nad mlado ženo, mu je dala moč, da ji je pogledal brez mržnje v obraz.

»Res, madame?« je mrzlo povzel »Za takšnega me torej imate, ki se prodaja? Po vaši sodbi sem se torej zaradi denarja poročil z vami? Motite se, madame; najbrže mislite, da imate še zmerom grofiča de Blignyja pred seboj.«

Udarec je zadel v živo: Klara se je zdrznila, kakor da bi bil plavžar z žalitvijo mladega grofa tudi njo razžalil.

»Gospod!« je zavpila in uničujoče pogledala Renéja. Toda takoj se je spet premislila in umolknila.

»Nu, na dan z besedo! Zakaj molčite?« je grenko vzkliknil inženjer. »Zagovarjajte ga vendar! Saj je to najmanj, kar morete zanj storiti!... Zmožni ste ga preceniti po njegovi pravi vrednosti, ko je pa vaše vedenje tako podobno njegovemu... Preračunljivost in lakavost: ali ni mar to dvojje vaše vodilo v življenju?«

»O, zdaj mi je na mah postalo vse jasno. Zeleli ste si za moža človeka, ki bi bil odvisen od vas, in zato ste se odločili za takšnega, ki je bil zelo zaljubljen in zelo zaupljiv. Zveza z menoj je bila sicer pod vašo plemiško častjo, a zato naj bi vas moja poslušnost odškodovala za nizkost mojega porekla. Če bi se vam slučajno kdaj hotel postaviti po robu in terjati svoje pravice, nu — takrat bi brž imeli kaj pri roki, da mi zamašite usta... vrečo polno cekinov, ha, ha!

»Sicer pa, zakaj naj bi bil neki nezadovoljen? Ali nisem mar mož blagorodne in bogate gospe? Jaz, tolikanj vsakdanji in denarja lačni plebejec!«

»Tako ste si izračunali to zadelo. In kdaj ste mi to priznali? Najkasneje eno uro pred poroko, kakor terjate poštenost, kaj ne? Tako zgodaj, da si še lahko rešim prostost? O, ne! Vse to ste mi povedali šele zdajle, zdaj ko ne morem več nazaj, zdaj ko je vse končano in zapečateno — zdaj ko sem neizprosno osleparjen in se vam ni treba več bati, da bi se vam izmuznil iz rok! In jaz slepec in bedak nisem videl pasti, nisem slutil tolikanj pikantne intrige! Jaz, ki sem pravkar ves plašen prišel k vam, da vam izpovem svojo ljubezen! Ali nisem bil več ko aboten, več ko smešen? Ali nisem bil ciničen in prostaški? Saj imam na koncu koncev vendar vaše premoženje, mar ne? Plačali ste me in zato se nimam pravice pritoževati.«

René je udaril v grohot. Vrgel se je na zofo in si z rokami zakril obraz.

Klara je bila brez besede poslušala ta grozotni izliv. Moževo očitki so jo bolj užalili, kakor jo je ganilo njegovo gorje. Vedela je, da so Renéjevi očitki upravičeni, toda to spoznanje jo je samo srdilo, ne da bi jo bilo razsvetlilo. Tako ni slišala boleznega krika svojega moža; slišala je samo porog njegovih besed.

»Dragi gospod,« je rekla visokostno, »končajva ta razgovor, prihranite mi nepotrebno zasmehovanje.«

René je dvignil glavo. Mlada žena je videla, da se mu je solza utrlila in mu spolzela po licu.

»Ni mi v mislih zasmehovanje,« je rekel počasi, »le jokam se, jokam nad jalovimi nadami in nad izgubljenim življenjem. Toda dovolj naj bo slabosti. Pravkar ste si hoteli kupiti svojo prostost. Vrnem vam jo zastoj. Bodite prepričani, da vam ne bom nikoli v nadlego. Med nama je pretrgana sleherni vez in ničesar naj ne bo, kar bi naju družilo. Toda javna ločitev bi zagnala skandal; mislim, da tega nisem zaslužil, in zato vas prosim, prihranite mi ga. Živela bova drug poleg drugega, a drug drugega ne bova poznala.«

»Ker pa ne maram, da bi ostala med nama le ena nejasnost, si dobro zapomnite, kaj vam povem. Nekega dne boste slišali resnico: takrat boste vedeli, da ste bili bolj krivični z menoj kakor kruti. Morda vas bo takrat obšla želja, da bi popravili svoje nocojsnje delo. Povem vam, da bo takšno vaše prizadevanje zaman. Lahko bi mi ležali pred nogami in me zaklinjali, naj vam odpustim: vedite, da ne bo takrat besedice sočutja iz mojih ust. Vaši jezi bi še prizanesel, nikoli pa ne bom mogel pozabiti vašo sebičnost in srčno siromaštvo.«

»Adieu, madame! Živela bova, kakor ste sami hoteli. Tu je vaša soba, tamle je moja. Od nocojsnjega večera vas zame ni več.«

Klara je brez besede nagnila glavo v znamenje pristanka.

S stisnjenim srcem je René še

Banka Baruch

11, Rue Auber, PARIS (9e)

Odpremilja denar v Jugoslavijo najhitreje in po najboljšem dnevnem kurzu. — Vršil vse bančne posle najkulantneje. — Poštni uradi v Belgiji, Franciji, Holandiji in Luksemburgu sprejemajo plačila na naše čekovne račune: Belgija: št. 3064-64, Bruxelles; Holandija: št. 1458-66, Ded. Dienst; Francija: št. 1117-94, Paris; Luksemburg: št. 5967, Luxemburg.

Na zahtevo pošljemo brezplačno naše čekovne nakaznice

poslednjič obletel z očmi mlado ženo, zanašaje se sam ne vedoč na kakšno naključje, na omedlevico, da bi mu jo vrnila v trenutku, ko je odhajal, da jo za zmerom izgubi. Toda mlada žena je stala mrzlo in nepremično pred njim in njene oči so bile srepe in ustnice krčevito zapete.

Obrnil se je in počasi krenil proti vratom. Odprl jih je, stopil čez prag in jih počasi zaprl. Počakal je, morda bo prestregel komaj slišen krik ali ihtilaj ali vsaj vzdih, da bi bil njemu, užaljenemu za dobro došlo pretvezo, da bi se prvi obrnil nazaj in ponudil odpustčanje, dokler še ni prepozno. Toda iz sobe ni bilo glasu.

Se trenutek je postal pred vrati, za katerimi je neizprosnostna žena ostala sama, in zaškrta sam vase:

»Čakaj, ošabno bitje, ki se nočeš ukloniti: jaz te bom strli!«

In po isti poti, ki je po njej še eno uro prej prišel tako poln ljubezenskih upov, se je vrnil v svojo samsko sobo.

3. Med življenjem in smrtjo

Ogenj v kamini je bil skoraj popolnoma pošel in v spalnici je zavladal somrak. Klara je še zmerom stala nepremično zraven kamina, zaman prizadevaje si, da bi zbrala svoje misli. Zavedala se je, da je zmagala v pravkaršnjem dvoboju, toda čutila se je tako zlomljeno, kakor da bi bila bitko izgubila. Čudna odrevenelost ji je legala v ude in glava se ji je zdela tako težka, da se je morala nasloniti na zid. V ušesih ji je brnelo in bilo ji je, kakor da se ves svet vrti okoli nje s čedalje večjo hitrostjo. Čeprav je čutila, da jo bo premagala omedlevica, ni imela ne moči ne volje, da bi prestopila tistih par korakov do električnega zvonca, ali pa da bi poklicala na pomoč. Le toliko je še utegnila, da se je zavlekla do kanapēja in omahnila nanj.

Skoraj dve uri sta tako minili, ne da bi se ji bilo obrnilo na boljše. Narobe: zdaj se je pridružila še vročica. A čeprav je od mraza šklopeta z zobmi, čeprav se je čutila tako nesrečno, da bi bila najrajši umrla, ni marala poklicati na pomoč — iz strahu, da ne bi njen mož mislil, da se hoče ponižati pred njim, in bi se vrnil k njej.

Jutrnja zarja jo je dobila še zmerom na kanapēju, težko sopečo in blede ko prt. Toda zdaj ni bila niti misli več zmogla; oči je bila zaprla in nič več ni vedela, kaj se godi na svetu. Omedlela je. —

Okoli devetih zjutraj je bila Brigita po tistem prišla do njene sobe in prisluhnila, ali gospa še spi. Nekaj časa ni slišala ničesar, potem se ji je pa zdelo, da je prestregla bolesten vzdih. Potrkala je.

Toda na njeno trkanje ni nihče odgovoril.

Brigita se je opogumila in rahlo odprla vrata; na srečo niso bila zaklenjena. Z grozo je sobarica zagledala svojo gospodarico nepremično ležečo na zofi.

Brigita se ni izpraševala, zakaj mlada gospa oblečena leži na kanapēju, njena postelja je pa nedotaknjena. Brez pomišljanja je stopila k nezavesni, jo nežno vzela v naročje in jo odnesla na posteljo. Tam jo je slekla in pokrila z odejo, nato je pa odhitela k Renéju, da mu pove, kaj se je zgodilo.

Derblay se je ravno oblačil. En sam pogled po sobi je Brigiti razodel, da tovarnar vso noč ni legel. Zalostno je zmajala z glavo.

Najnovejša škotska

»Zakaj si se pa razšla s svojim ženinom? Ali se mar nista pogajala?«

»Pač, prav dobro sva se razumela — dokler ni staknil dekleta, ki slavi rojstni dan ravno na božič!...«

Prejšnji teden je angleški kralj Edward VIII. prvič slavil svoj rojstni dan kot vladar. Na sliki vidimo, kako jezdi s svojimi trojnimi brati iz bukinghamske palače k tradicionalni paradi kraljeve garde

V 10 minutah najfinejšo marmelado

iz **ČREŠENJ** **RDEČEGA GROZDIČJA** **MALIN** **MARELIC** **SLIV** in iz vseh drugih vrst sadja

Z Opekto prihranite tudi sladkor! Ker n. pr. brez Opekto: dobimo iz 2 kg sadja in 1 1/2 kg sladkorja samo 2 1/2 kg marmelade

Z Opekto: dobimo iz 2 kg sadja in 2 kg sladkorja približno 4 kg marmelade

VSE POTREBNE INFORMACIJE PRI DR. OETKER - MARIBOR

Marcel Allain in Pierre Souvestre:

Krivenostni Fantomas

Detektivsko - kriminalni roman

18. nadaljevanje

Ko se je predsedniku posrečilo pomiriti občinstvo, ki se je zaradi Juvovih poslednjih besed hudo razburilo, je nejevoljno ogovoril kriminalnega komisarja:

»Gospod komisar, trdno sem prepričan, da bo gospod državni pravdnik vašo željo zaradi preložitve procesa podpiral, hkratu sem pa tudi o tem prepričan, da bo sodišče preložitve dovolilo, če bodo seveda vaše domneve sploh vredne razprave. Mislim pa, da temu ne bo tako, in jaz bi kar zdaj že omenil nekaj svojih pripomb.«

»Prosim, gospod predsednik!«

»Gospod komisar, ali mar vi mislite, da se zna katerikoli človek tako imenitno maskirati? Etienne Rambert je bil vendar šestdeset let star, Gurnu jih je pa šele pet in trideset!«

»Pripravljen sem bil na vaš pomislek, zato sem tudi izjavil, da je Gurnu identičen s Fantomasom — in za Fantomasa je taka reč prava igrača.«

Predsednik je nejevoljno odkimal z glavo in dejal:

»Recimo, da je res. Kako mi boste na to nasprotje pojasnili: po vašem je Etienne Rambert morilec grofice Langrunske. Dobro vam je pa znano, da je sodišče ugotovilo in priznalo krivdo Rambertovemu sinu, ki je iz strahu pred kaznijo šel prostovoljno v smrt. Če bi bil torej Etienne Rambert res morilec, bi njegov sin Charles Rambert ne imel prav nobenega poudara za samomor!«

Juvov glas je komaj slišno drhtel, ko je odgovoril:

»Gospod predsednik, popolnoma bi vam pritrdil, če bi ne šlo za Fantomasa. Za tega človeka z močno voljo in nenavadno duševno silo pa ni bilo nič lažjega, ko da je mlademu po malem sugeriral, da je v duševni zmedeni napadel in umoril grofico. To se mu je še posebno lahko posrečilo, ko je fantu omenil njegovo mater, ki ždi že dalje časa v blaznici. Razburljivemu in duševno zelo sprejemljivemu Charlesu je to prav gotovo lahko vlepel v glavo in ga naposled celo prisilil, da je izvršil samomor.«

»Gospod komisar, to so same domneve, ki so po mojem mnenju pretirano drzne!« Prezrli ste pa še dve važni okoliščini: trdili ste, da sta Gurnu in Etienne Rambert identična, Etienne Rambert je pa — kakor veste — našel smrt pri nesreči parnika Lancaster! Gurn, pravite, da je umoril Dollona — toda ta mož je spal tisto noč v celici preiskovalnega zapora!«

»Če sem do danes čakal, preden sem povedal svoje mnenje, sem imel za to važne in celo prav važne vzroke. Hotel sem zbrati dovolj tehtnih dokazov; in kljub temu, da se nimam vseh, se mi je zdelo prepotrebno, da svoje domneve javno povem na tej razpravi, čeprav mi je marekica še samemu nevarna. Prepričan sem pa, da se mi bo kralju posrečilo skovati še manjkajoče člene v verigi neovržnih dokazov. Kar se tiče vaših dveh vprašanj, vam odgovorim nanju: vi pravite, da je postal Etienne Rambert žrtve eksplozije na Lancastru. Dokažite mi to! Ali so mar našli njegovo truplo? Ne! Ali je nedvomno ugotovljeno, da se je sploh vkrcal na parnik? Tudi tega dokaza nile!

»Pozabljate, gospod komisar, da je Rambert vpisan v spisek polnikov.«

»Da, da, tam je res vpisan, vendar s tem še ni podan dokaz. Ali mar živ kralj ve, kakšna nesreča se je na Lancastru pripetila? Parnik je zletel v zrak... To drži. Iz kakšnega vzroka, pa nihče ne ve. Dovoljujem si torej izraziti svojo domnevo, da je utegnil — ne glede na stotine žrtve — pogrnati parnik Lancaster sam Fantomas v zrak. On je prav gotovo imel svoje vzroke in svoje namene.«

Predsednik se je nasmehnil in dejal:

»Oprostite, gospod komisar, to pa že malo preveč po kriminalnih romanih diši. Tam utegnejo biti takšne bujne kombinacije prav imenitno na mestu; mi pa moramo računati samo z dejstvi, ne pa z izrodki živahne domišljije.«

»Zastran umora oskrbnika Dollona bi zlasti to pripomnil,« je odgovoril Juve, ne da bi se zmenil za predsednikov ugovor, »da se robovi iztrgane kosa zemljevid, ki so ga našli v Dollonovem žepu, prav nič ne ujemajo z zemljevidom, ki sem ga jaz našel v Gurnovi knjižnici. Kako naj bi si to drugače razlagal ko tako, da je Gurn takrat ko je Dollona umoril, ukradel oskrbniku obremenjeno kos zemljevid — in mu namesto pravega vtaknil drugega v listnico.«

»In vse to seveda medtem, ko je spal v preiskovalnem zaporu?« je podsmehljivo menil predsednik.

»Trdno sem prepričan, da je Gurn umoril oskrbnika Dollona; kako je to storil, vam ta trenutke še ne morem povedati. Toda tudi to zastavico bom razvozljaj!«

Juve je obmolnil.

»Ali bi radi še kaj rekli?«

»Ne. Samo svojo prošnjo zastran preložitve razprave bi rad še ponovil.«

»Prav. — Obtoženec, ali imate kaj izjavam priče kaj pripomniti?«

»Ne,« je prezirljivo odgovoril Gurn, »izrodki domišljije, ki se z njimi šopiri gospod policijski uradnik, me tako malo zanimajo, da jih niti razumel nisem.«

Predsednik se je obrnil k državnemu pravdniku:

»Ali podpirate prošnjo za preložitve razprave?«

»Ne; prične trditve so preveč drzne.«

Sodniki so se umaknili na posvet, a že čez dve minuti so se spet vrnili. Predsednik je razglasil:

»Sodišče ni pristalo na Juvov predlog zastran preložitve razprave in obnove uradne preiskave, ker so izjave priče zgolj domneve. — Gospod državni pravdnik, vi imate besedo.«

Govor državnega pravdnika je bil prav kratek. Predlagal je smrt na vešalih zaradi premoišljenega umora. Juvovih obdolžitve se še z besedo ni dotaknil.

Tudi zagovornik jih je popolnoma prezrl.

V odmoru pred razglasitvijo obsodbe je stopil Juve k časnikarski klopi in ogovoril nekega mladega časnikarja:

»Pojdiva četrt ure na sprehod, Fandor!«

Ko sta bila na hodniku, je Juve potlepal časnikarja po rami in rekel:

»Nu, kaj pravite?«

»Tako sem zbit, ko da bi me bil kdo s kladivom po glavi udaril!« Trdili ste, da je Gurn moj oče?«

»Lej ga, lej. Spomnite se vendar, da imate možganet! Gurn je vendar šele 35 let star, torej pri moji veri ne more biti vaš oče!«

»Zakaj ste pa potlej...«

»Saj vendar nisem trdil, da je Gurn vaš oče, temveč samo to, da je igral vlogo vašega očeta — in v tem je menda vendar nekatikšna razlika.«

»In moj pravi oče...?«

»Vidite... tega žal ne vem. S tem vprašanjem se bova morala še kasneje nekoč ukvarjati. Nikar si ne domišljajte, da je Gurnova zadeva pri kraju. To je šele začetek.«

»Sodišče je vendar zavrnilo vaš predlog za preložitve obravnave!«

»Drugače tudi nisem pričakoval. Saj veste, da se nimam tehtnih dokazov, ki bi z njimi prepričal te ljudi. In razen tega... najzanimivejše in najvažnejše stvari sem moral zamolčati.«

»In kakšne so te zanimivosti?«

»Najzanimivejša je prav gotovo ta, da vi še zmerom živite.«

»Hm. In zakaj jim tega niste povedali?«

»Zame bi imelo to preveč hudih posledic. Sicer pa: vrniva se rajši v dvorano: rad bi slišal obsodbo...«

Niti mišica ni trznila Gurnu na licu, ko je predsednik prebral poslednji stavek obsodbe:

»...zato obsojamo obtoženca na smrt na vešalih.«

»Vsa čast,« je dejal Juve Fandorju, »pogumen pa je ta dečko!«

XXIV

Ljubzensko pismo

»Gospod Valgrand je sicer strogo naročil, da ne smem nikogar pustiti k njemu, toda za vas, gospa baronica, prepoved gotovo ne bo veljala; prosim gospodo, da stopi bliže...« se je uklonil stari Valgrandov sluga Charlot želji baronice de Vibray, in družba se je glasno pomenkova napotila proti garderobi igralca Valgranda.

»Vaš gospod je nocoj spet žel krasen uspeh,« je dejala baronica slugi, »in zato nam je sveda nemogoče, da bi odšli iz gledališča, ne da bi mu prej čestitali.«

»Valgrand je bil danes res imeniten, preimeniten, pravim...« je gostoljel neki mlad gospod z monoklom.

»Kaj ne da, gospod grof?« je pritrdil Charlot, ves srecen, da sliši tako lahkave besede o svojem gospodu.

»Kar prijavite nas!« je menil grof de Baral.

Charlot je bil presenečen:

»Saj gospoda Valgranda vendar še ni! Ali mar ne veste...? Po predstavi ga je klical sam gospod prosvetni minister k sebi v ložo! Že v drugo ga je doletelo to odlikovanje!«

»Oho, zdaj je pri ministru?« je preserno vprašala grofica Marcellina de Baralova.

»Da, gospa grofica, pri gospodu ministru je!« je svetlano odvrnil Charlot.

Baronica de Vibray je svoji prijateljici Simoni Holbordovi, ki se je šele pred kratkim s svojim možem, pehotnim polkovnikom vrnila iz Annama,

razkazovala in pojasnjevala mešteto vencev, diplom in priznanj, ki so krasila stene Valgrandove garderobe. Charlot je, omenjujoč mnogo primerov in epizod, pripovedoval kako vestno in neutrudljivo študira Valgrand svoje vloge in s kakšno vneto in navdušenjem jim skuša dati popolno vsebino.

Zdajci je poklical polkovnik Holbord svojo ženo:

»Simona, pridí sém in poslušaj, kaj pripoveduje naš prijatelj de Baral; zelo zanimive reči so!«

Mlada žena je stopila bliže, in de Baral je ponovil:

»Ker ste se šele pred nekaj dnevi vrnili v Pariz, bržčas še ne veste, da je Valgrand nocoj nastopil v maski morilca Gurna...«

»Gurna?« je vprašala gospa Holbordova, ki ji je bilo to ime španska vas.

»Lej jo, vi niti ne veste, kdo je Gurn?« je začudeno vzkliknila baronica de Vibray. »Saj že dalje časa nihče ne govori o drugih stvareh kakor o Gurn-Belthamovi aferi!«

»Saj res, zdaj se nekam medlo spominjam, da sem o tem že brala. Morilca lorda Belthama menda niso mogli izslediti? Ali mar ne?«

»Da, nekaj časa je bila zadeva prav zamotana,« je pripomnil de Baral, »naposled so pa morilca vendar staknili — in kakor nalašč v hiši lady Belthamove.«

»Saj ni mogoče!« je menila gospa Holbordova kratko, ker se očitno ni hudo zanimala za take zadeve, toda zaradi lepšega je še dodala: »O, ti revica, kaj je morala prestati!«

»Da, da... In ta nocojšnja gledališka igra, ki je tako imenitno uspela, ni prav nič drugega ko dramatizacija teh nesrečnih dogodkov. Saj si ne morete dovolj živo predstavljati, gospa, s kakšno vneto se je vživel Valgrand v vlogo tega nepridiprava Gurna. Tako pristen in tako živ je bil, da bi menda noben igralec na svetu ne mogel imenitneje igrati te težke vloge. Rečem vam, to je bila igralška mojstrovina, ki jo lahko človek presodi le tedaj, če je bil priča Gurnovemu procesu in je na lastne oči videl tega razbojnika. Vzemimo samo prizore iz razpravne dvorane v tretjem dejanju. Tako popolne igre še nisem videl: skoraj sem pozabil, da sem v gledališču. Učinek je bil, rekel bi do grozljivosti vzmožen, ker je bil Valgrand tako mojstrsko maskiran za Gurna, da mu je bil na las podoben! Če bi ga bil danes popoldne srečal tako našemljenega na cesti, bi bil prav gotovo prepričan, da straši po Parizu sam Gurn... Edinole filmskemu igralcu Lonu Chaneyu bi še prisodil tako genialno masko.«

»Nu, kaj pa Fantomas našega dneva?« je vprašala baronica de Vibray.

»Kakor nalašč sem se spomnil neke anekdote o Lonu Chaneyu,« je menil de Baral. »Če dovolite, vam je bom povedal: Charlie Chaplin se sprejaha z Douglasom Fairbanksom po parku. Zdajci zagledata majhnega hrošča, hitetega čez pot; Fairbanks ga hoče pohoditi. Toda Charlie Chaplin ga prestrašeno potegne nazaj in de: 'Za čas božji, nikar ga ne pohodite! Človek ni...'

Dr. Bernhard v. Bülow, državni tajnik v nemškem zunanem ministrstvu, je umrl, star 51 let. Kot diplomat je aktivno deloval za obnovo nemške enakopravnosti.

koli ne ve, ali se ne skriva za takimle hroščem sam Lon Chaney! Nu, srčkano ameriško pretiravanje, vendar prav šaljivo; ali mar ne?«

V tistem trenutku je vstopil Valgrand. Ko se je poglelo pozdravljanje, čestitanje in laskanje njegovih gostov, je igralec dejal:

»Gospoda, lahko vam zaupam, da sem tudi sam delal na tej igri! Ko smo začeli s skušnjami, še o igri ni bilo ne duha ne sluha.«

»Ne duha ne sluha!« je kakor odmev pritrdil Charlot.

»Moja vloga je bila podpovprečna in puhla; kar slabo mi je prihajalo. No, tedaj sem pa poklical avtorja v svojo garderobo in sem mu takole dejal: 'Dragi Frantz, kakšen pomen pa ima dolgo zagovornikovo gozbezanje? Kaj bom pa jaz počel ves ta čas, ko bo on besedičil? Veste kaj, zagovornika kratko in malo izpustimo, pa se bom rajši jaz sam zagovarjal! In potlej, ko ždim že v zaporu, mi ta človek pošlje še pastorka! Kar izpustite tega popa, sem mu dejal, rajši si bom sam v srce se-gajote pridigoval! — Na koncu je Frantz vendar sprevidel, da imam prav, in je pristal na moje predloge. Z uspehom sem menda pač še lahko nekam zadovoljen. Kaj pravite?«

»Zadovoljen? Takšen uspeh ste želi, da bi večjega sploh ne mogli!« — »Pravo zmagovalstvo!« — »Več ko zmagovalstvo!« so mu pritrdjevali od vseh strani.

»Kakšna je bila pa moja maska? AM sem bil Gurnu vsaj malo podoben?«

»Sama se ste prekosili!« je navdušeno vzkliknila baronica de Vibray. »Gospod de Baral je malo preden ste prišli, trdil, da bi vas dal aretirati, če bi vas srečal takega na ulici.«

»To me veseli, sicer vam moram pa še to povedati, da sem se takrat res žrtvoval za umetnost: brada je namreč pristna! Pustil sem jo rasti — in dame, ki vedo, kako brke sovražim, mi bodo potrdile, da sem se res žrtvoval!«

»O, gospod Valgrand, nekaj kocinice tele brade mi morate podariti za moj medaljont!« je prosila baronica.

»Prav rad, toda zdaj še ne. Recimo po stoti predstavi? Ali ste zadovoljni?«

»Name boste pa pozabili!« je vzkliknila gospa Holbordova.

»Kaj še! Tudi vašo željo si bom zapisal.«

Še nekaj časa so se pomenkovali, potlej se je pa družba poslovila.

Valgrand si je prižgal cigareto in se zleknil v klubnjak.

»Hudirja, če je človek še tako utrujen, ga utrujenost pri priči mine, kadar vidi tako prikupne dame. Charlot, rečem ti, pač ni lepšega na svetu od lepe ženske!«

Charlot je skomignil z rameni in zagodel:

»Ali vas ne bo nikoli pamet srečala, gospod Valgrand?«

»Upam, da nikoli! Kakšen pomen bi pa imelo to pasje življenje, če bi ne

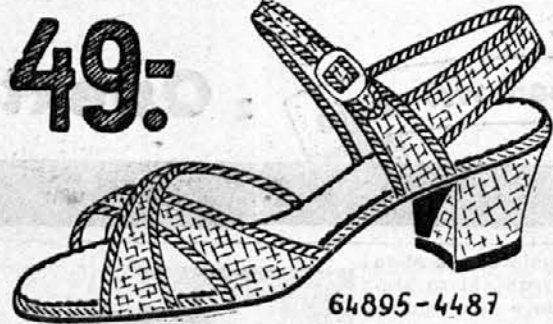
Neslavni konec angleške ribiške ladje »Girl Pat«: Pred kratkim so te ladjo lastni mornarji odpuščali, češ da grede zakladov iskati. Zdaj so angleški vladni parniki opornike izsledili ob guayanskem obrežju. Posadka je bila od lakote popolnoma na koncu.

v 24 URAH

barva, plisira in kemično čisti obleke, klobuke itd. Škrobi in svetlolika srajce, ovrtnike, zapestnice itd. Pere, suši, munga in lika domače perilo. Parno čisti postelino perje in pub

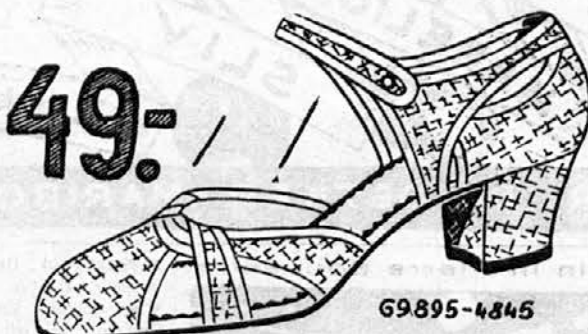
to v arna JOS. REICH
LJUBLJANA

ZA POLETJE NI UDOBNEJŠIH, ELEGANTNEJŠIH TER CENEJŠIH ČEVLJEV KAKOR SO TI

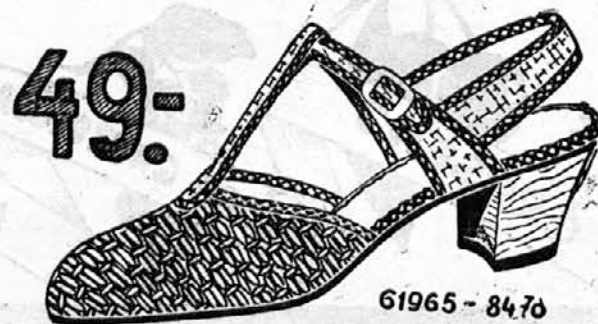
64895-4487

Eleganten čevljiček s polvisoko peto iz lanenega materiala, barve drap melirano z belim in obšit z rjavim ali belim obrobom.

69895-4845

Okusen čevljiček iz grobe lanenega platna, pepita vzorec z belim in rjavim, a z drap pasom.

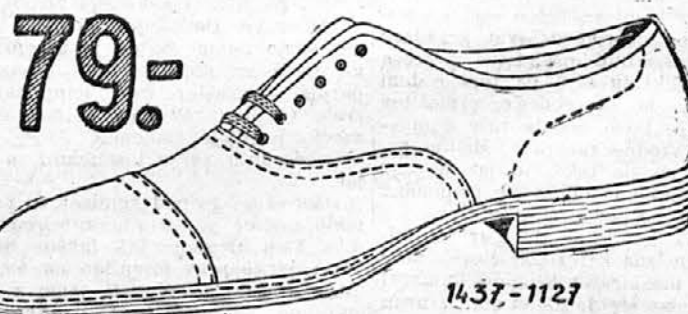
61965-8476

Zadnji pariški vzorec z naravno leseno peto iz pletenega platnenega sukanca, ekri barve, z rist za-ponko, naredi nogo majhno in elegantno.

79295-8653

Evo, kaj prinaša London: Ako gojite sport, ali ho-dite na izlete, ako ste vitki, ne morete nositi visokih pet, kupite te elegantne sportne čevljičke, izdelane iz grobe lanenega platna s kombinacijo semiš drap kože.

1437-1127

Najenostavnejši, najprikladnejši in najpotrebnejši moški čevlji v poletni obleki iz belega lanenega platna s kromovim podplatom. Usnje je razen tega na robu obšito.

Brata

Ako Vam je vroče in ako hočete imeti v čevljih ljubko nogo, kupite te čevlje, lahko jih nosite tudi na bosih nogi.

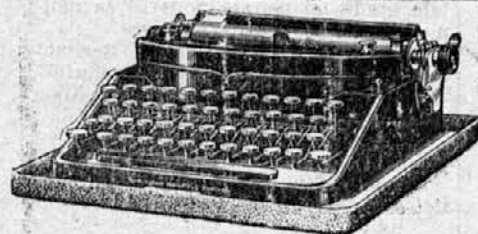
Ta vzorec smo prinesli iz Nice: Vsaka boljša dama ima za plažo in udoben sprehod take čevljičke, izdelane iz lanenega platna v različnih barvah; podajo se vsaki obleki.

bilo lepih žen in deklet... prijaznih lučk v tem pustem dolgočasju?>Nocoj vas je pa pesniška muha pišila.>Charlot, bil si, si, in boš ostal stari malomeščan! Ali je kaj pošte zame?>Spet cela skladišnica.>Pokaži!>Valgrand je vzel iz kupa pisem eno na slepo srečo.>Staviva, da je ljubezensko pismo?>Ali pa kakšen račun. Drugačne pošte tako ne dobite.>Valgrand je odprl pismo:>Poslušaj, Charlot: Oboževani mojster! Umetnik po božji milosti! Ne zamerite mi, da se predzre osem-najstletno dekle...>Gotovo spet ena izmed tistih, ki bi vse zame storila...>Prava reč, ne bila bi prva.>In tudi poslednja menda ne! je smeje se dejal Valgrand in prerezal prihodnje pismo.>Ta mlada dama mi je celo svojo sliko poslala; nu, naj ti še to preberem: ...Ako vam ne bom všeč, mi pro-sim, sliko vrnite. Ovitek z znamko sem priložila...>Če vam ne bom všeč... to si dobro zapomni, Charlot, za svoje prihodnje ljubezensko pismo...>Kakor da bi ne imel drugih skrbi ko ljubezenska pisma...>Zdaj je pa za spremembo na vrsti omožena gospa: ...Ako mi obljubite, da boste molčali in mi boste zvesti, vam ne bo žal... To je pa zabavno!

Zal mi ni bilo še nikoli! Hm, da bi pa zvestobo obljubljal, ta je pa huda!>Charlot, ali je kaj pišal pri hiši?>Jel Whisky s sodo, ali benediktinec? Sveža jajca sem kupil, in kakšna ostriga bo menda tudi še.>Whisky me bo najbolj osvežil! In zdaj, Charlot, stara sablja, bova pošle-no potegnili na čast današnjemu večer!>Charlot je nalič dve kupici:>Na vaše zmagoslavje, gospod Val-grand!>Na tvoje prihodnje ljubezensko pismo!>Zdajci je nekdo potkal na vrata.>Ali naj odklenem?>Je tiho vprašal Charlot.>Kar pogledaj, kdo je prišel, toda me-ne ni tu. Da veš!>Charlot se je vrnil s črno obroblje-nim pismom:>Neka dama je oddala to pismo vra-tarju; nujno je baje.>

Najboljša oblačila
v odlični izdelavi kakor lister,
kaša, buret itd. kupite izredno
poceni pri

PRESKERJU
Sv. Petra c. 14

Remington

15 novih modelov vodi zo-pet na trgu pisalnih strojev

Prodajamo tudi na dolgoročno odplačilo po nepovišanih cenah

Remington

model „Junior“ je mali v kovčegu, lepo opremljen — Družinski — potniški in pisarniški stroj. Nizka cena dovoli vsakomur, da si ta pisalni stroj takoj nabavi

Zahtevajte ponudbo, prospekte in neobvezno predavanje od:

Gen. zast. Remington tvornice tt. **MATADOR**, Zagreb, Ilica 5

Zastopnik za Ljubljano in okolice: Ivo Klarič, Ljubljana, Kolodvorska 28/II.

Razstava in prodaja strojev: Tehnik, J. Banjai, Ljubljana, Miklošičeva 20

Tel. 34-19

MALI OGLASI

Male oglase socialnega značaja računamo po 25 par za besedo, trgovske in podobne pa po 50 par za besedo. Prekliti in trgovsko-obrtniški oglasi, ki nimajo prodajnega značaja, stanejo po 1 Din za besedo. — Za vsak mali oglas je treba še posebej plačati davek v znesku 150 Din. Kdor želi odgovor, dostavo po pošti ali če ima oglas šifro, mora doplačati še 3 Din. — Mali oglasi se plačajo vedno vnaprej, in sicer po poštni nakaznici, po pošt-ni položnici na ček račun »Družinski ted-nik« uprava, Ljubljana 15.393, ali pa v znan-kah obenem z naročilom.

Informacije

Vsaka beseda 1 Din. Davek 150 Din. Za šifro ali dajanje naslovov 3 Din. Najmanj 10 besed.

INTIMNI ZENSKI KOLEDAR, velikost no-tesa, 180 strani, mora imeti vsaka dozorla žena, da se pouči, kako se lahko brez fi-zične ali moralne škode na versko in me-dicinsko neoporečen način trajno izogiba spočetja. Po povzetju Din 20.—. Zaloga v Ljubljani: Kati Voda, Medvedova 8; dobi se tudi v Učit. knjižarni in v trafikah na-sproti »Rios, Slamiča in v trafikah na Tyr-ševi c. 53.

POTNIKA Z AVTOM, ki potuje po Sloveniji in se ustavlja tudi po vaseh, prošim za ob-vestilo, če lahko vzame s seboj sopotnika in koliko računa kilometer. Dopolne prošim na upravo pod »Reklamna akcija«.

Dopisovanje

Vsaka beseda 25 par. Davek 150 Din. Za šifro ali dajanje naslovov 3 Din. Najmanj 10 besed.

IZOBRAZEN GOSPOD želi spoznati simpatično gospodično. Ponudbe na upravo lista pod »Slikas«.

ZNANJA ŽELI po dopisovanju mlad gospod, srednje postave, muzikalen, z sigurno bo-dročnostjo, z mlajšo gospodično, z nekaj ka-pitala v svrhu kasnejše ženitve. Cenjene do-pise na upravo »Družinskega tednika« pod »Iskrena ljubezen«.

MLAJŠI ENERGIČEN mladenič išče znanja z mladenko srednje postave, ki ima 15—20.000 dinarjev v svrhu sigurne eksistence za celo bodočnost. Zenitev po sporazumu takoj. Do-pise na upravo »Družinskega tednika« pod »Iskrena ljubezen«.

INTELEKTUALNA GOSPODIČNA, idealna, po-stena, želi valed pomajnkajanja znanstva tem potom spoznat premožnejšega gospoda v sta-rosti od 30 do 40 let, plemenitega značaja, prijetne zunanjosti v svrhu dopisovanja in event. skupnih izletov. Stroga diskretnost. Neanonimne dopise je poslati na upravo »Družinskega tednika« pod šifro: »Soročna duša«.

S. O. S. Katerska dama bi pomagala simpatič-nomu in značajnemu akademiku iz trenutne stiske. Sprejemem vsak pogoj in izpolnim kakršnekoli usluge. Dopolne pod šifro »3.000«.

FANT S PREMOŽENJEM išče znanja z de-kletom do 24 let v svrhu ženitve. Ponudbe na upravo pod šifro »Pomlad 24«.

MLADENIC star 29 let, srednje postave, zna-čajen, samski, želi znanja z mlajšo gospo-dično. Ponudbe pod šifro »Sigurna eksis-tenca«.

IZOBRAZEN GOSPOD želi spoznati mlajšo simpatično gospodično. Ponudbe na upravo lista pod »Slikas«.

DEKLE, SIMPATIČNO, PONOSNO in dobroga srca želim spoznati. Obisk kina, kavarne in nedeljski izleti. Eventualno tudi resna kombinacija. Dopolne (anonimnost strogo za-jamčena) na upravo »Dr. ted.« pod šifro »Intelligent in intelligentka«.

Kozmetika

Vsaka beseda 25 par. Davek 150 Din. Za šifro ali dajanje naslovov 3 Din. Najmanj 10 besed.

BARVANJE LAS ni več potrebno pri strokovnjakih, ker si jih z Oro-barvo za lase, ki jo dobite v črni, rjavi, temnorjavi, svetlo-rjavi in plavi barvi, lahko vsakdo sam barva in je postopek zelo enostaven in stalnost barve jamčena. 1 garntura z navodilom stane Din 30.—. Po pošti razpošilja parfume-rija Nobilior, Zagreb, Ilica 34.

IZPADANJE LAS IN PRILJAJ prepriči samo znano sredstvo Voda iz kopriv. Lasje postanejo spet bujni, vrne se jim lesk in postane-jejo popolnoma zdravi, če jo redno dvakrat na teden uporabljate. 1 steklenica z navodi-lom stane Din 30.—. Po pošti razpošilja parfume-rija Nobilior, Zagreb, Ilica 34.

ESENCA IZ KOPRIV je že davno preizkušeno najboljše in najzanesljivejše sredstvo proti prhljajem in izpadanju las. Slabi in zanemar-jeni lasje dobe v najkrajšem času mladostno bujnost in lesk. Steklenica z navodilom Din 30.—. Naroča se pri: Nobilior-parfumeriji, Zagreb, Ilica 34.

LEPE DEKLISKE PRSI dobi lahko vsaka žena tudi v najtežjih slučajih že v kratkem času, če se masira s čudežnim eliksirjem »Eau de Lahore«. 1 steklenica z natančnim navodilom stane Din 40.—. Po pošti razpošilja parfume-rija Nobilior, Zagreb, Ilica 34.

Prodajam

Vsaka beseda 25 ali 50 par. Davek 150 Din. Za šifro ali dajanje naslovov 3 Din. Najmanj 10 besed.

HISO dvostanovanjsko, ob banovinski cesti v Smarju-Sap, prodam za din 35.000.—. Franc Premru, Cirčice 60, Kranj.

POHISTVO. Več šperanih sob na zalogi, ore-hova korenina, od 3.400 Din naprej. Kuhinjske kredence od 370 Din naprej pri Lancos D. Wolfova 12.

Tako zadovoljni kakor so drugi boste tudi vi, če naročite prvovrstno uro budilko s sliko predukežne Marije z Brezlj. Izdelava v naravnih barvah je tako okusna in lična, da bi že zato ne smela taka ura manjkati v prav nobeni hiši. Še posebej privlačnost je Marija, ki gleda izza Goré na nas, ki pričakujemo njene tolažbe. Ure so okusno iz-delane, so trepne in zelo poceni. Prvovrstna Din 107.—, Din 95.— in Din 87.—. Naročite po dopisnici z navedbo natančnega naslova. Pošljem takoj po povzetju. Še pripravo-č Zdravke Rant, urar, Jesenice-Fuzine.

Stanovanje

Vsaka beseda 25 par. Davek 150 Din. Za šifro ali dajanje naslovov 3 Din. Najmanj 10 besed.

STALNO STANOVANJE iščejo tri odrasle osebe; večjo sobo, kuhinjo, shrambo in pri-klitine. Naslov v upravi »Družinskega ted-nika«.

PRAZNO, ZRACNO IN SVETLO SOBO v bližini centra želim vzeti v najem. Souporaba kopalnice. Ponudbe na »D. t.« pod »Mira strankas«.

Ženitve

Vsaka beseda 50 par. Davek 150 Din. Za šifro ali dajanje naslovov 3 Din. Najmanj 10 besed.

SIMPATIČNO GOSPODIČNO, dobro gos-podinj, staro 20 do 21 let, vajeno vodstva večjega gospodinjstva in ki je želela na kmethi ter ima po možnosti tudi otro, iščem za svojega sina na veliko posestvo. Dopol-ne na upravo pod »Delavne roke, plemenit zna-čaj«. Diskretna častna zadeva.

Kurja očesa,

trdo kožo in zarasle nohte
vam brez bolečin odstrani-mo
ter noge strokovnjaško
zmasiramo v naši pedikuri.
Obiščite nas, prepričajte se!
Nega nog 10 Din!

Brata

Ljubljana, Selenburgova 7

POZOR GOSPODIČNE!

Najceneje
ste postreženi s
KURIVOM
pri tvrdki

RUDOLF VELEPIC

trgovina s kurivom

LJUBLJANA VII.

Sv. Jerneja cesta 25

TELEFON 2708

Prvi poskus

stalni odjem!